

Storbritanniens 'Integrity Initiative' afslører det Britiske Imperiums hånd bag provokationen i Ukraine

Den 27. november (EIRNS) – Den ledende artikel i går på hjemmesiden for "Integrity Initiative", der for nylig blev afsløret som en propaganda-operation kørt af britisk efterretningstjeneste, er en opfordring til krig mod Rusland for alle i Vesten, som nægter at deltage i denne krig, hvor den ukrainske provokation i det Asovske Hav bruges som påskud for krig. Forfatteren er *The Economists* tidligere chefredaktør for russiske anliggender, Edward Lucas, der har et upåklageligt skudsmål som Imperiets talsmand imod systemet med nationalstater, der opstod af den Westfalske Fred, og som længes efter krig mod Rusland.

Umiddelbart efter denne opfordring til krig er der en erklæring udstedt af Integrity Initiative samme dag, den 26. november, hvor man erkender, at de nyligt lækkede dokumenter, der afslører det som et skalkeskjul for britisk efterretningstjeneste, er sande. Det hedder sig, at (1): dets "finansiering for 2017 og 2018 blev ydet af et tilskud fra Storbritanniens Udenrigs- og Commonwealth Office"; og (2): at dokumenterne vedrørende dets operationer, der er lækket af 'Anonymous' i de seneste dage, er legitime, selv om det "ikke med sikkerhed kan siges om [dokumenterne] alle er ægte, eller om de indeholder falsk materiale."

Det er så dette 'foretagende', der offentliggjorde Lucas' krigsråbs-artikel, med overskriften "Vesten fejler atter en test fremsat af russisk aggression". Lucas foreslår, at

Ruslands reaktion på Ukraines provokation ses som en parallel til Nazi-Tysklands angreb på Polen i 1939, og at Rusland, i overensstemmelse hermed, imødegås med "kinetiske, symbolske og økonomiske foranstaltninger." Han foreslår sådanne reaktioner som at sende en NATO-flotille til Ukraines havn Mariupol i det Asovske Hav; øge den militære bistand fra Vesten til Ukraine; indføre et midlertidigt forbud mod officielle og erhvervsmæssige visa for russere samt foranstaltninger til at afskære Rusland fra adgang til det vestlige finansielle system."

Lucas klager over, at vestlige nationer og endog NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg i stedet opfordrer til tilbageholdenhed og nedtrapning fra begge sider, i modsætning til Canada, som dansede til Hendes Majestæts pibe, og fordømte Rusland som aggressor.

Lucas er mest foruroliget over præsident Donald Trumps manglende reaktion overfor Rusland. "Mest bekymrende af alt (bekymrende for os og yderst glædeligt for Rusland) er, at der ikke kom nogen umiddelbar reaktion fra USA," klager han. Lucas gør det klart, at den britiske efterretningstjeneste vil aktivere sine aktiver/målpersoner i den amerikanske Kongres, idet det bemærkes, at den amerikanske reaktion" kan blive bedre. Der tales om flere sanktioner. I USA vil Kongressen have noget at skulle sige i den sag... "

Blot to uger tidligere skrev Lucas en artikel udgivet af folkene på "Integrity" den 19. november, hvori han rablede: "Det er på tide at droppe den fiktion, at Rusland og Kina er normale lande, med hvilke vi kan have et normalt diplomati. De bør ses som slyngelstater, beslægtet med Nordkorea eller Iran."

Ti dage til G20 stormagts- topmødet; Fokus på mulighederne for et nyt paradigme

Den 19. november (EIRNS) – Der er nu ti dage indtil G20-topmødet i Buenos Aires, som giver anledning til møder mellem præsident Donald Trump og præsident Xi Jinping og mellem Trump og præsident Vladimir Putin og andre topartsmøder, der kan skabe kritisk momentum frem mod etableringen af et nyt verdensomspændende kreditsystem, der favoriserer investeringer i udvikling – et »Nyt Bretton Woods« – som vil være en del af »Det Nye Paradigme.« Til stede blandt G20-landene vil være ledere fra de fire stormagtsnationer – USA, Kina, Rusland og Indien. Disse kan, som statsmanden Lyndon LaRouche har påpeget, give ophav til forandringer i globale anliggender, der i øjeblikket er bydende nødvendige.

Samtidig er udfordringen at standse angrebene mod dette udviklingspotentiale, der kommer fra dem, der er faldet i en ny »Thucydids Fælde«. Disse politiske kræfter og figurer hævder, at Kina og Bælte og Vej Initiativet er en trussel mod den gamle orden ledt an af London og Wall Street, og de støtter geopolitiske konfrontationsstrategier så vidt, at de er villige til at risikere krig.

Se på angrebene mod Kina og BRI i Europa. EU presser på for at etablere et nyt revisionsorgan til at inspicere og afskrække økonomiske investeringer fra Kina i Europa. På den militære front har Frankrigs præsident Emmanuel Macron vrangforestillinger om at skabe en ny europæisk hær for at forsvare sig mod Kina og Rusland. Han og den tyske kansler

Angela Merkel talte atter om dette ved en mindehøjtidelighed for Første Verdenskrig i Berlin i dag.

I Stillehavsregionen fremførte USA's vicepræsident Mike Pence en næsten uafbrudt fordømmelse af Kina og BRI, idet han desværre repræsenterede USA til Asean- (14.-15. november) og Apec- (15.-18. november) topmøderne i Singapore og Papua Ny Guinea. I hans taler på konferencer og til journalister sagde Pence, at »autoritære« Kina lokker nationer til ringe projekter og gældsfælder. Han latterliggjorde BRI som »et trangt bælte og en ensrettet vej.« Pences modsvar er den uformelle geopolitiske blok med navnet »Quadrilateral Security Dialogue« også kendt som »Quad«, der består af USA, Australien, Japan og Indien, som han mener skal lede vejen i regionen omkring Stillehavet og Det Indiske Ocean.

Ikke underligt, at Apec-topmødet for første gang i 29 år ikke kunne udstede en fælles officiel meddelelse. Formuleringen blev offer for den kløft, Pence åbnede mod Kina. Faktisk meddelte Pence under Apec-topmødet, at en ny trilateral infrastrukturfond, der er blevet oprettet af USA, Australien og Japan og har til formål at modvirke Kina i det sydlige Stillehav, nu er gjort operationel. Han meddelte også, at USA ville samarbejde med Australien i sin udvikling af en militærbase på øen Manus, der ejes af Papua Ny Guinea. Denne skal føjes til en amerikansk kæde af baser, fra Manus til Guam, videre til Japan og endelig til Hawaii.

Ligeledes var Pence provokerende over for Ruslands præsident Vladimir Putin. Pences indledende bemærkninger til ham i en uformel udveksling på sidelinjen af en Asean-session 14. november var: »Hvorfor fortsætter Rusland med at blande sig i amerikanske valg?« Kreml-talsmand Dmitry Peskov sagde i går: »Amerikanerne gentager konstant indblandingen i valg som et mantra.«

I går afviste Trump selv tanken om, at der var et samarbejde mellem Rusland og hans kampagne for at blande sig i valget.

»Der var intet samarbejde, det er svindel.« Han fordømte disse angreb mod sig i et langt interview den 18. november med Fox News' kommentator Chris Wallace. Trump forsvarede sin »evne til at kæmpe tilbage« imod sådanne angreb. Han ønsker »sejr til USA.«

Forberedelserne til Trumps aktiviteter ved G20-topmødet er på vej trods Pences uredelige embedsførelse. I Moskva sagde Peskov, at der foregår seriøse forberedelser til det andet møde mellem Trump og Putin. Peskov rapporterede, at hvad Putin svarede på Pences uhøflige spørgsmål var, at de emner, han ser frem til at diskutere med Trump, omfatter INF, Syrien, Iran og Ukraine.

For Xi-Trump-forhandlingerne er der rapporter om, at arbejdsgrupper på hver side under ledelse af hhv. vicepræsident Liu He og finansminister Steven Mnuchin vil konferere i Buenos Aires, ikke i Washington, D.C. som oprindeligt planlagt. På denne måde kan de få mere effektive input til mødet mellem de to ledere. Ser vi mod det nye år og den nye æra, sagde Xi Jinping på Apec, at »menneskeheden står ved en korsvej.« Der er en »udviklings-tendens« på vej, som vi skal følge. Han bekendtgjorde vigtigheden af det andet »Bælte og Vej Forum for Internationalt Samarbejde« i april 2019.

Kaos i Europa og USA, men Trumps hensigt om at komme overens med Rusland og Kina

viser muligheden for et nyt paradigme

Den 14. november (EIRNS) – I skrivende stund balancerer regeringerne i hhv. Storbritannien og Israel på kanten af sammenbrud. På den ene side afvises Theresa Mays sjuskede Brexit-indsats både af medlemmer af hendes eget parti og af Parlamentet. På den anden side er Bibi Netanyahu konfronteret med muligheden for, at hans koalition bryder sammen, og for, at hans parti mister regeringsmagten, efter at hans forsvarsminister Avigdor Liberman trådte tilbage som resultat af våbenhvilen med Hamas. I midlertid er den nye Napoleon i Frankrig, Emmanuel Macron, der har opfordret til at danne en europæisk hær, der skal bekæmpe de »autoritære nationalister« i Rusland, Kina og USA, til grin i hele verden, mens hans sammensvorne Angela Merkel har trukket sig tilbage fra formandsposten i CDU (efter 18 år) – og desuden kan blive tvunget til at gå af som kansler inden valgperioden officielt slutter i 2021.

I USA blev der i dag udgivet to hysteriske rapporter, en af kongressens tværpolitiske kommission ved navn »United States-China Economic and Security Review Commission« og en af en anden af kongressen blåstemplet kommission, begge talte med store bogstaver imod Kina. Den første hævder, at Kinas Bælte og Vej er en militær og økonomisk sammensværgelse for at overtage en stor del af verden, som skal stoppes, og den anden, at USA risikerer at lide militært nederlag mod Kina og/eller Rusland, hvis ikke landet massivt øger forsvarsudgifterne og forbereder sig på krig.

Alligevel forbereder præsident Donald Trump sig uden forbehold til at afholde topmøder i fuldt format med både Vladimir Putin og Xi Jinping i forbindelse med G20-topmødet i Argentina, der afholdes den 30. november. til 1. december, og han insisterer endnu engang på, at »det er en god ting at være venner med

Rusland og Kina.« Han har også instrueret to af sine økonomiske embedsmænd, Wilbur Ross og Larry Kudlow, til at opprioritere genoprettelsen af forhandlingerne med Kina på alle niveauer. Både Ross og Kudlow udtrykker optimistisk, at det tætte forhold mellem Trump og Xi Jinping i begyndelsen af Trumps formandskab kan genoprettes.

Hvad sker der?

Verden er faktisk fuld af modsætninger. Vi risikerer både at »vandre krigen i møde som søvngængere,« som vi gjorde i første verdenskrig, og står samtidig over for økonomisk ruin, med en derivatboble på mere end en trillion dollars – der er klar til at eksplodere.

Men der er ingen løsninger på de enkelte krisepunkter rundt om i verden. Der er kun et relevant spørgsmål: Hvorvidt har menneskeheden den moralske evne til at overleve? Det gamle paradigme med intrigant geopolitik i et nulsumsspil ledt an af britisk imperialistisk Hobbes-inspireret tankegang har drevet verden til randen af en katastrofe værre end mareridtene i det 20. århundredes depressioner og krige. Alligevel giver det kinesiske mirakel i de sidste 30 år – og den forbløffende udviklingsproces skabt af den Nye Silkevej, der har frigjort den tidligere kolonialiserede verden fra håbløs fattigdom og tilbagestående – menneskeheden en model for samarbejde og et nyt paradigme for alle nationer og folkeslag, der kan føre til en løsning. Med præsident Trumps valgsejr, hvorved det republikanske flertal i det amerikanske senat bevaredes, har han nu frihed til både at knuse den britiske, Obama-anførte sammensværgelse, der søgte at få ham afsat, og til at slutte sig til Kina og Rusland og andre, der vil være med til en »win-win«-politik blandt suveræne nationalstater, der samarbejder om udviklingsprojekter for menneskeheden som helhed.

Trump erkender, at Europa er ved at forfalde. Se bare hans tweet, som latterliggør Macrons vanvittige opfordring til krig

og ironisk konkluderer: »Make France Great Again!« Han erkender, hvor afgørende det er hurtigst muligt at slutte fred med Rusland og Kina. På den anden side er den spekulative boble, der sprængte i 2008, på trods af at Trump har forpligtet sig til at genopbygge den industrielle infrastruktur i USA, vendt eftertrykkeligt tilbage; den er halvanden gang så stor som før 2008-nedbruddet. Hverken den Nye Silkevejs-proces eller Trumps »Make America Great Again« vision kan opretholdes uden genoprettelsen af det Amerikanske System; den Hamiltonske kreditpolitik, som LaRouche har fremført som sine fire love.

Igen er der ikke et utal af løsninger, der er faktisk kun en. I weekenden vil Schiller Instituttet demonstrere denne til en fest i New York City, der fejrer Friedrich Schillers fødsel. Helga Zepp-LaRouche vil deltage i et forum på lørdag (som kan ses dagen efter på larouchepac.com) og diskutere det uopsættelige i, at Rusland, Kina og USA sammenkalder en ny Bretton Woods-konference. Denne begivenhed vil på søndag blive ledsaget af Schiller Instituttets NYC kor og koncertorkester, der favner det æstetiske menneskes dannelse gennem musikken af Beethoven, Brahms og Amerikanske Spirituals.

»Menneskets velfærd er den største drivkraft for videnskabelig innovation«

Den 6. november (EIRNS) – Tre vigtige strategiske udviklinger er i gang i dag, den 6. november 2018, som i forening er afgørende for menneskehedens nye fremtid.

1) Det amerikanske midtvejsvalg finder sted med muligheden for

et fremtidigt britisk forsøg på statskup mod Trump-administrationen. Valget drejer sig uomtvisteligt om USA's forbindelser med Rusland og Kina, herunder Trumps hensigt om at afholde personlige topmøder med præsidenterne Putin og Xi i den nærmeste fremtid. Krig og fred, og den økonomiske genopbygning af planeten omkring Bælte og Vej Initiativet, er afgørende.

2) Schiller Instituttet afholdt i dag et seminar i Paris for at præsentere den netop offentliggjorte franske version af »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«; en specialrapport, der indeholder Lyndon LaRouches videnskabelige tilgang til fysisk økonomi. Foran et publikum på over 100 højtstående personer, herunder diplomater, flere VIP'er og medier, leverede Helga Zepp-LaRouche hovedpræsentationen efterfulgt af korte rapporter fra Karel Vereycken, Sébastien Périmony og Odile Mojon. Fru Zepp-LaRouche er netop vendt tilbage fra et højt profileret besøg i Rusland, på tærsklen til det amerikanske valg, hvor hendes dybdegående diskussion af, hvad der faktisk står på spil i disse valg, og af de globale politiske løsninger til krisen, udtænkt af Lyndon LaRouche, fortsætter med at give kraftig genklang, både i Rusland og internationalt.

3) Den Kinesiske Internationale Import Export messe (CIIE) i Shanghai fortsatte ind i sin anden dag, hvor forretningsfolk og politiske ledere fra hele verden samles for at opbygge Bælte og Vej Initiativet som alternativet til det kollapsende transatlantiske finansielle system. Kinas egen udvikling og dets engagement i »en fælles fremtid for menneskeheden« fortsætter med at inspirere andre nationer og ledere til at handle. Et eksempel er ordene fra Japans tidligere premierminister Yasuo Fukuda, der udtrykte beundring over den måde, hvorpå »Kina har hjulpet Afrika med at opbygge masser af infrastruktur og forbedre folks levestandard. Hvis Japan kan bistå Kina i at udvikle Afrika, ville det i høj grad være til gavn for det afrikanske folk. Det er ikke kun gavnligt for

Afrikas økonomi, men også for verdens fred og udvikling.«

Den vejledende tilgang til det igangværende CIIE-møde blev fremlagt i gårsdagens hovedtale af præsident Xi Jinping: »Det er vigtigt for alle lande at forfølge innovativ vækst og fremskynde transformationen af vækstdrivere« sagde Xi, »Innovation er den afgørende motor for udvikling. Kun med dristig innovation og reform, kan vi bryde stagnationen i den globale vækst. Verdensøkonomien er netop kommet ud af skyggen af den internationale finanskrisen, og opsvinget er stadig ustabil. Der er et presserende behov for samordnede indsatser fra verdens lande for at fremme videnskabelig innovation og fremme nye vækstdrivere. Menneskets velvære er den største drivkraft for videnskabelig innovation ... Vi skal udnytte mulighederne i en ny runde af teknologisk og industriel revolution, styrke samarbejdet inden for grænseområderne ... og arbejde sammen om at fremme ny teknologi, nye industrier og nye former for forretningsmodeller.«

Fra arkivet: Vitus Bering og rejsen til Amerika

af Tom Gillesberg

Denne danske resumé (nedenfor) er et redigeret sammendrag af en artikel »Vitus Bering and the Rediscovery of America« (nedenfor), der blev skrevet som et bidrag til et festskrift for Lyndon LaRouche i anledning af hans 85 års fødselsdag den 8. september 2007.

Med bygningen af en magnettogforbindelse mellem København og Århus over Kattegat, som den første del af et dansk magnettognet, bryder vi med opfattelsen om Danmark som et

lille land, der blot kan følge i de større landes fodspor. I stedet er det os, der går foran og gør et afgørende teknologisk kvantespring muligt. Med bygningen af et dansk magnettog revolutionerer vi ikke blot den danske økonomi, i og med at hele Danmark bliver til et sammenhængende lokalområde, men vi sætter også en ny standard, som vil betyde magnettog i hele Europa. Med det russiske initiativ til at bygge en tunnelforbindelse under Beringstrædet, vil vi med tiden kunne tage magnettoget hele vejen fra Aalborg til Los Angeles.

Det er et af historiens smukke sammenfald, at Danmark har fået mulighed for at spille denne historiske rolle netop nu, for derigennem går vi faktisk i fodsporene af den berømte danske skibsfører og opdagelsesrejsende Vitus Bering, der gennem sit modige lederskab ud i det ukendte genopdagede Amerika og lagde navn til Beringstrædet... Læs mere:

Dansk resumé: [Klik her](#).

English, full article: [Click her](#).

Sidste dag før valget – Lær af lektien fra »Den Store Krig«

Leder fra LaRouchePAC den 4. november 2018 – Mandag, 5. november, den sidste dag før det vigtigste amerikanske midtvejsvalg i historien, vil vi se Donald Trump tale til tre forsamlinger i Cleveland, Ohio; Fort Wayne, Indiana; og Cape Girardeau, Missouri. Pressen med dens falske nyheder er hysterisk over, at Donald Trump måske har overvundet den

britisk indledte »McCarthyistiske« heksejagt mod ham, der har til formål at fremprovokere en krig med Rusland og Kina. Dette er eksemplificeret i krigspartiets førende avis, Washington Post, hvis ledende klumme i dag af Dana Milbank har titlen: »Nu har vi ingen undskyldninger. Vores øjne er vidt åbne.« Et fremtrædende punkt på Milbanks liste over Trumps onde gerninger er, at »han vægtede Vladimir Putins ord højere end den amerikanske efterretningstjenestes, accepterede Ruslands benægtelse af, at det blandede sig i vores valg.« Skal vi have endnu en krig? Det er spørgsmålet i dette valg.

Helga Zepp-LaRouche, der ser frem til det kritiske møde mellem Donald Trump og Vladimir Putin umiddelbart efter valget i forbindelse med arrangementet, der ærer 100-årsdagen for Første Verdenskrigs afslutning, der finder sted i Paris den 11. november, udsendte erklæringen: »Søvnvængere – har vi lært hvordan Første Verdenskrig opstod?«, hvor hun beretter om sin oktoberrejse til Moskva. I denne erklæring skriver hun, at hendes mange møder med repræsentanter for førende institutioner gav hende et »førstehåndsindtryk af, hvorledes den strategiske situation tager sig ud fra et russisk standpunkt: På baggrund af de forskellige tiltag fra Vesten og Natos side – Natos ekspansion op til Ruslands grænser, opbygningen af missilforsvarssystemet i Rumænien og Polen, som kan omdannes til et offensivt system indenfor meget kort tid, annulleringen af ABM-traktaten og nu af INF-traktaten samt de forskellige 'narrativer', der skildrer Rusland som fjenden og Putin som en dæmon, har det russiske lederskab tydeligvis konkluderet, at en større krig ikke kan udelukkes.«

Første Verdenskrig kan ikke retfærdiggøres. Briterne troede på Halford Mackinder-doktrinen om »geopolitik«; at de for at opretholde deres magt, baseret på kontrol over haverne og det globale finansielle system, havde brug for at forhindre enhver koalition af nationer på tværs af Eurasien i at opnå magt til at udfordre imperiet. Udviklingsprojekter som Tysklands Berlin-Bagdad jernbane eller Ruslands Trans-Sibiriske

jernbane, der skabte forbindelser mellem Eurasiens nationer, var i sig selv uacceptable trusler mod imperiet. Hellere sætte ind med en »rask lille krig« for at holde verden splittet og svag. Denne krig ødelagde Europa og straffede de tabende tyskere med Hitlers fremmarch og Anden Verdenskrigs rædsler som et næsten uundgåeligt resultat.

Og igen i dag har det Britiske Imperium og dets aktiver i USA udløst hysteri og løgne mod Rusland og Kina og mod den Nye Silkevejs forenende effekt. Det er klart villigt til, om nødvendigt, at udløse en eksplosion for at bevare imperiet, der med urette siges at repræsentere »den vestlige levevis« eller »retsstatsprincippet«. Hvad imperiet frygter mest, er det faktum, at næsten alle nationer i Asien, Afrika, Latinamerika – og endda mange europæiske nationer – åbenlyst tilslutter sig Rusland og Kina i det nye paradigme om »win-win«-udvikling gennem Bælte og Vej Initiativet, som kunne betyde afslutningen for Imperiet – især hvis USA's endnu nye præsident får lov til at udføre sin erklærede hensigt om at etablere venligsindede forbindelser mellem USA, Rusland og Kina. Udover mødet med Putin i Paris planlægger Trump at holde topmøder i helformat med både Putin og Xi Jinping i slutningen af november i sammenhæng med G20-topmødet i Argentina, blot et par uger efter midtvejsvalget.

Helga Zepp-LaRouche ender hendes erklæring med en opfordring til et fuldstændigt ophør af geopolitik, som skal erstattes af »et nyt paradigme med ideen om menneskeheden som helhed. Hvis vi har lært noget af tragedierne i det 20. århundrede, så må vi nu lære at tænke på menneskeheden på en helt anden måde.« Amerikanerne bliver testet på tirsdag; vil de afvise det »demokratiske« krigsparti og tilslutte sig den presserende kampagne for at opbygge det nye paradigme?

Vi søvngængere: Har vi overhovedet lært noget af, hvordan første verdenskrig begyndte?

Den 4 november 2018

Af Helga Zepp-LaRouche

Bare fem dage efter det forestående valg til kongressen i USA, der bliver afgørende for indstillingen til krig eller fred, mødes præsidenterne Putin og Trump i Paris i forbindelse med årsdagen for afslutningen af første verdenskrig. Der kommer det blandt andet til at dreje sig om USA's ensidige opsigelse af INF-aftalen og forhåbentligt også om, hvordan disse to førende nationer trods den ekstremt anspændte internationale situation kan sikre, at menneskeheden spares for en tredje verdenskrig.

Denne gang én, der vil udslette menneskeheden.

Under min nylige rejse til Moskva havde jeg under flere samtaler med repræsentanter for førende institutioner lejlighed til at danne mig et førstehånds indtryk af, hvordan den strategiske situation ser ud set ud fra russisk synsvinkel. Den russiske ledelse har draget den ganske klare slutning ud fra Vestens og NATOs forskellige skridt – såsom udvidelsen af NATO op til Ruslands grænser, opbygningen af raketforsvarssystemer i Polen og Rumænien, der på meget kort tid kan omdannes til et angrebssystem, opsigelsen af ABM- og nu INF-aftalerne, såvel som de forskellige "hændelser", der beskriver Rusland som fjenden og Putin som en dæmon – at en kommende storkrig ikke lader sig afvise.

Få dage senere, den 26. oktober, understregede vicedirektøren

for ikkespredning og nedrustning i det russiske udenrigsministerium, Andrej Belussov, over for FN i New York: "USA har for nylig her på dette møde sagt, at Rusland forbereder sig på krig. Ja, Rusland forbereder sig på krig, jeg har bekræftet det. Vi forbereder os på at forsvare vort hjemland, vor territoriale integritet, vore principper, vore værdier, vort folk – vi forbereder os på sådan en krig. . . Rusland forbereder sig på krig, og USA forbereder sig på krig. Hvorfor vil USA ellers trække sig ud af (INF-) aftalen, opbygge sit atompotential og udstede en ny atomvåbensdoktrin?"

Den 31. oktober offentliggjorde Mikhail Khodarenok, militærkommentator på Gazeta.ru i RT.com under titlen: "Atomkrig: Mulige scenarier samt Ruslands gengældelsesmuligheder" en beskrivelse, der burde kunne slå koldt vand i blodet på folk, der arbejder med, hvordan sådan en krig ville kunne forløbe. Han understregede, at der ikke eksisterer nogen finansiel, territorial eller ideologisk konflikt mellem USA og Rusland, der burde kunne føre til en massiv anvendelse af atomvåben. Men så fortsatte Khodarenok med at give en detaljeret beskrivelse af forløbet med kodede beskeder, forseglede befalinger lige til affyringen af kærnevåbensarsenalet. I samme øjeblik som et massivt angreb af interkontinentalraketter fra US-territorier og undervandsbåde opfanges, beregnes målene i Rusland samt flyvetiden. Den russiske ledelse beslutter "launch on Warning" (affyring efter advarsel), og efter 7-9 minutter følger det massive gengældelsesangreb med strategiske kærnevåben fra russisk territorium og omkringliggende farvande.

Den værste mulighed vil være udslettelsen af den politiske og militære ledelse og den deraf følgende umulighed for at udstede de nødvendige befalinger. I dette tilfælde aktiveres perimeter-systemet eller den tilsvarende moderne betegnelse, et atomvåbensføringssystem, der oprindeligt udvikledes og installeredes under den kolde krig, og som automatisk udløser

et altomfattende modangreb. Khodarenok understreger til sidst, at samtlige muligheder for anvendelsen af atomvåben betyder en katastrofe for de deltagende parter såvel som for alle andre nationer på hele Jorden. Atomvinteren vil indfinde sig kort tid efter affyringen af kærnevåbnene og true de få mennesker, der måtte have overlevet atomkrigens Ragnarok.

Khodarenok henviser dermed til den aktuelle gyldighed for denne mekanisme, der var en bestanddel af den almindelige viden under den kolde krig. Men i mellemtiden har den vejet pladsen for illusionen om en "taktisk kærnevåbenskrig, der kan vindes".

Fuldstændigt som om det handlede om et dagligdags konversationsemne udtalte den tidligere kommandant for de amerikanske tropper i Europa, Lt. Gen. Ben Hodges, for nylig på sikkerhedskonferencen i Warszawa, at sandsynligheden for en krig med Kina inden for de næste 15 år var meget høj. På spørgsmål fra den amerikanske internetside Daily Beast svarede Hodges, at det havde været hans hensigt at gøre det klart for europæerne, at størstedelen af det amerikanske våbenarsenal ville blive indsat i Stillehavet under en samtidig krig med Rusland og Kina.

I betragtning af de hyppige krigslystne udtalelser fra diverse militærpersoner, frem for alt amerikanske og britiske, såvel som talrige provokationer som for eksempel den nuværende NATO-manøvre "Trident Juncture", der simulerer "et lands" overfald på et NATO-medlem, er det på høje tid at indse, at enhver indsats af atomvåben sætter hele "dommedagsmekanismen" i gang. Jeg vil blot her henvide til den amerikanske militæranalytiker Ted Postols argumentation for, hvorfor det ligger i atomkrigens natur, at alle våben vil blive bragt i anvendelse.

Hundredårsdagen for afslutningen på den første verdenskrig, hvis forhistoriske begyndte med afskedigelsen af Bismarck og efterfulgtes af et kvart århundredes britisk inspirerede geopolitiske manipulationer – fra La Entente Cordiale over

Tripleententen, den russisk-japanske krig i 1904-05, og frem til balkankrigene, indtil attentatet i Sarajevo endelig blev den vilkårlige udløser. Alt dette burde være en god anledning til at indse, hvor let menneskeheden vandrer som "søvngænger" ind i katastrofen på et allerede forberedt skakbræt. Ingen af den første verdenskrigs deltagere kunne forudse dens forløb. Men især for de tyske og franske soldater, der nedslagede hinanden i fire års meningsløse skyttegravskrige, betød denne krig den totale ødelæggelse af en hel generation. Grundstenen var lagt for nationalsocialisternes magtovertagelse og den anden verdenskrig.

I Rusland er erindringen om "Den store fædrelandskrig", der kostede 27 millioner russere livet, absolut nærværende – også hos de yngre generationer. I Vesten derimod er holdningen meget forskellig hos den generation, der bevidst har oplevet følgerne af den anden verdenskrig, og de efterfølgende generationer. For mange yngre mennesker er forestillingen om en krig lige så virtuel som deres videospil. Ellers ville det vel være uforklarligt, hvor virkelighedsfjernt konsekvenserne af de udsprede fjendebilleder af Putin og Rusland opsuges af en næsten patologisk "gruppetænkning" hos de vestlige eliter.

I Rusland opfatter befolkningens absolutte flertal, trods den sidste tids modvilje med hævelsen af pensionsalderen, Putin som den nationale redningsmand, der har befriet landet fra Jeltsin-tidens frygtelige årti. I Vesten er det i stor udstrækning glemt, men i den russiske befolkning står erindringen ganske klart om den fra Vestens side påtvungne chokterapi, hvormed Jeffrey Sachs fra 1991-94 reducerede Ruslands industrielle kapacitet til blot 30 % af det tidligere. Det efterfølgende sammenbrud af den demografiske kurve – den russiske befolkning skrumpede ind med en million mennesker om året – oplevedes af befolkningen som folkemord.

Putin derimod opfattes som den præsident, der har inddæmmede oligarkernes magt, i det mindste på det politiske område, og tilintetgjort Vestens planer om at reducere Rusland fra en

supermagt i Sovjetunionens tidsalder til et råstofeksporterende tredjeverdensland. I Rusland elskes og æres Putin for det; for Vestens geopolitiske eliter, der allerede regnede med at have fået fingrene i Ruslands enorme råstofforekomster, ligger her den sande grund til deres dæmonisering af Putin.

Ifølge en nylig rundspørge fra Military Times side blandt aktive amerikanske soldater og officerer er 46 %, altså godt halvdelen, overbeviste om, at deres land i 2019 inddrages i en stor militær konflikt med Rusland. Som pensioneret oberst Rolf Bergmeier, tidligere oberst i generalstaben og viceafdelingsleder for "planlægning og ledelse" i NATO, endnu engang mindede om i en kritik af NATO-manøvren Trident Junction – som han betegnede som en unødvendig provokation – så risikerer Tyskland at blive den nukleare slagmark i en krig mellem øst og vest med den nuværende NATO-strategi.

For de tidligere præsidenter Reagan og Gorbatjov, der underskrev IBM-aftalen i 1987, stod det klart, at en atomkrig ikke kan vindes. Med den truede opsigelse af INF-aftalen fra USA's side, kan vi meget hurtigt glide ind i en situation, der udviser paralleller til mellemdistanceraketkrisen i begyndelsen af 1980-erne. Dengang gik hundredtusinder på gaden, fordi det stod dem klart, at Tyskland ville blive udslettet i en krig mellem Øst og Vest. I dag er den overordnede situation langt farligere. Vandrer vi også denne gang som "søvngængere" ind i en tredje verdenskrig?

Vi bør bruge årsdagen for afslutningen på første verdenskrig som anledning til den erkendelse, at vi er nødt til at overvinde geopolitikken og erstatte den med et nyt paradigme om den ene menneskehed. Den kinesiske præsidents forestilling om hele menneskehedens skæbnefællesskab, som ligger til grund for initiativet om Den nye Silkevej, beskriver dette paradigme som en helt ny form for internationale forhold, opbygget på samarbejde til gensidig fordel. Såfremt vi har lært noget af det 20. århundredes tragedier, så må vi lære at anskue

menneskeheden på en helt ny måde.

Vi vrænger næse ad den britiske dronning

Leder fra LaRouchePAC den 24. oktober – Der er noget både symbolsk og dejligt vedrørende rapporten om, at Panamas vicepræsident og udenrigsminister Isabel de Saint Malo de Alvarado i Thailand, som led i en Sydøstasiatisk tur for at fremme sit lands “tilslutning” til Bælte og Vej-Initiativet, opfordrede Thailand til at fortsætte med opførelsen af det store Kra Kanal-projekt. “Jeg tror, det er mægtigt på alle måder for sammenhængskraften i fremtiden. Der er et stort vækstpotentiale for Thailand,” sagde hun.

Lyndon LaRouche har længe støttet Kra Kanal-projektet, ikke kun som vigtigt i sig selv, men også som en nøglefunktion, sammen med den udvidede Panama-kanal, den foreslåede nicaraguanske Store Inter-Ocean Kanal og den udvidede Suezkanal – til at transformere global infrastruktur, for at

skabe et enkelt verdenshav: en planetarisk Søfarts-silkevej. Så her er lille Panama – med en befolkning på 4 millioner, et areal mindre end South Carolina – der lige er blevet kanøflet og truet af det Britiske Imperium og dets udenrigsministeriums håndlangere, med forfærdelige konsekvenser, for at driste sig til at etablere diplomatiske forbindelser med Kina og tilslutte sig Bælte og Vej-Initiativet. Men i stedet for at bukke og skrabe i frygt, satser Panama på det nye paradigme, der opføres omkring BVI.

Problemet som det Britiske Imperium står overfor er, at det ikke kun er Panama, der afviser deres trusler og afpresning; det er ikke udelukkende Italien. Det er også i stigende grad USA selv – og det udgør en langt, langt større strategisk krise for dem. Reflekterende over deres værste frygt, advarede en CNN-analyse i går om at “Trump er på toppen af sit farlige spil, når midtvejsvalget nærmer sig” – helt sikkert farligt for det Britiske Imperium, – og at han “fremstår som en præsident, stadig mere selvsikker og rolig ved at udøve sin magt.”

De afgørende amerikanske midtvejsvalg den 6. november finder sted i en meget urolig strategisk situation, påvirket af afgørende punkter, som finder sted i de næste fire til seks uger på de fleste af de vigtigste internationale fronter, der har ført til det globale oprør mod den herskende politik og partier, de seneste år – dvs. Brexit, valget af Trump, Italiens valg, Mexicos valg osv. Udviklingen omkring hver enkelt vil have indflydelse, og vil blive kraftigt påvirket af hvad der sker i USA i de kommende uger.

5.-10. november: Den første internationale Kina Import/Expo messe (CIIE) vil blive afholdt i Shanghai, med deltagelse af over 130 lande og regioner, mere end 2.800 virksomheder og 300.000 besøgende forventes, og byder på højteknologiske industrivarer og andre produkter. USA har desværre på nuværende tidspunkt nægtet at sende en repræsentant på højt niveau, med det sædvanlige falske argument om Kinas

“rovgriske” praksis.

Den 11. november: Præsident Donald Trump og den russiske præsident Vladimir Putin har planlagt at mødes bilateralt i Paris, ved fejringen af hundredeårsdagen for Første Verdenskrigs våbenstilstand.

Medio november: Fristen for Italien om at overholde EU's krav om budgetnedskæringer, ellers!

Medio november: Deadline for derivat-finansinstitutionerne, til enten at blive eller forlade London, da dødvandet omkring Brexit lurer faretruende med en endelig frist i marts 2019. Som Reuters rapporterede i går: “Storbritannien og EU er tættere på afgrunden, da de to sider forbliver fastlåst i Brexits hårdknode.”

Den 30. november: G20-ledernes topmøde afholdes i Buenos Aires, hvor Trump og den kinesiske præsident Xi Jinping planlægger at mødes bilateralt. Putin, Indiens premierminister Narendra Modi og andre verdensledere vil også være til stede.

Den 30. december: Andrés Manuel López Obrador vil blive indsat som præsident for Mexico; han har udtrykt ønske om at have et godt samarbejde med både USA og Kina, funderet omkring fælles økonomisk udvikling. Kort sagt, hele verden kunne snart vrænge næse ad den britiske dronning.

Betydningen af det

amerikanske midtvejsvalg – spørgsmålet er krig eller fred!

Efter at være vendt tilbage fra en rejse til Rusland, har Helga Zepp LaRouche genoptaget sin ugentlige webcast med en skarp besked til verden: *Det egentlige underliggende spørgsmål, der ligger til grund for alle kommende politiske begivenheder er **krig eller fred?***

I hendes udsendelse dækkede Helga følgende emner:

*1. Der er et omfattende iscenesat “kaosscenarion”, der leder op til det amerikanske midtvejsvalg, og spørgsmålet er i virkeligheden global krig eller fred? Det såkaldte Russiagate-bedrageri er blevet afsløret og udstillet som en britisk operation (måske skal det nye navn være “Britishgate” eller “Muellergate?”), og folk må forstå, hvorfor denne britiske intervention blev lanceret.

*2. Efter Helgas tur til Moskva præsenterer hun et tilbageblik på, hvorfor den russiske præsident Vladimir Putin er hadet af det vestlige oligarki. Putins interventioner for at afværge den folkemorderiske økonomiske ‘chokterapi’ – forsøget på [fra vestlig side] at ødelægge Rusland – har været afgørende i forhold til at genskabe Ruslands rolle i verden, og folk skal forstå, at russerne er villige til at forsvare sig ved en altomfattende krig!

*3. I Tyskland ser vi kansler Angela Merkel kollapse – men inden man fejrer det må man spørge “Hvad er alternativet?”

*4. Der er et stort potentiale for globale diplomatiske gennembrud efter det amerikanske midtvejsvalg. Præsident Trump har planlagt at mødes med den russiske præsident Vladimir Putin kort efter valget, og derefter den kinesiske præsident

Xi Jinping mod slutningen af måneden. Topmødet mellem Trump og Putin vil finde sted ved en begivenhed, der højtideligholder 100-året for afslutningen af Første Verdenskrig, en krig skabt af britisk imperialistisk geopolitik – en vigtig påmindelse om vores opgave i dag: At afslutte den britiske geopolitiske æra!

POLITISK ORIENTERING den 1. november 2018:

Fem dage til amerikansk midtvejsvalg//

Danske Irananklager ligeså falske som Skripalsagen

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Helga Zepp-LaRouches tale på

konference i Moskva om Kina: Et fællesskab med fælles fremtid for menneskeheden: Kinas strategiske perspektiv indtil 2050

Det Russiske Videnskabsakademis Institut for Fjernøstlige Studier

Akademisk Råd for Omfattende Studier af det moderne Kina

23. internationale akademiske konference:

“Kina, kinesisk civilisation og verden: Fortid, Nutid og Fremtid”

Moskva, 24.-25. oktober, 2018

Helga Zepp-LaRouches tale

“Et fællesskab med fælles fremtid for menneskeheden: – Kinas strategiske perspektiv indtil 2050”

Det store spørgsmål, som burde optage alle tænkende mennesker på denne planet, er i det væsentlige det samme som blev diskuteret intensivt i den unge amerikanske republik, som rapporteret i “de Føderalistiske Papirer”: Er det menneskelige samfund i stand til en effektiv form for selvstyre? Men denne gang er det ikke et spørgsmål om en nation, det vedrører hele menneskeheden: Behovet for et nyt paradigme i verdensordenen.

Spændinger i en verden plaget af adskillige kriser ser ud til at styre mod en kulmination: faren for et nyt, denne gang systemisk finansielt nedbrud i det transatlantiske finanssystem, en hidtil uset polarisering i USA omkring det igangværende kupforsøg mod landets præsident, operationer

under falske flag, Goebbels-lignende bedrageriske operationer mod hele befolkningsgrupper, narkoepidemier, der er en ny form for opiumskrige, den globale migrationskrise, terrorisme og nazisme, en øgning af de centrifugale kræfter i EU, genopblomstringen af aggressive, geopolitisk motiverede bestræbelser på at forsvare en orden, som ikke længere eksisterer – bare for at nævne nogle af udfordringerne. Verden er i uorden.

I lyset af en sådan kompliceret og tilsyneladende fuldstændig splittet verden, hvor realistisk er så det perspektiv, der blev fremlagt på Kinas Kommunistiske Partis 19. partikongres af den kinesiske præsident Xi Jinping, hvor han satte Kinas mål til inden år 2050 at blive et "stærkt, demokratisk, kulturelt avanceret, harmonisk, og smukt 'fuldt moderniseret land'", og endda omtalte nogle aspekter af skabelsen af en "smuk verden" hvor alle nationer kan deltage? Hvis man ser på de kriser og udfordringer, der er anført ovenfor, som uafhængige individuelle problemer, ender man i en "dårlig uendelighed", hvor løsningen for mange af disse virker umulig. Men hvis man erkender, at alle disse problemer har fælles ophav, idet de er afledt af det gamle paradigme, af en epoke der går under, kan man finde løsningen ved at blive informeret om principperne for den nye epoke.

Der er to emner, der sætter dagsordenen for den nærmeste fremtid, som vil skabe helt forskellige udfald for fremtiden. Den første vedrører den nuværende kamp, som udkæmpes på dette tidspunkt i USA, hvor kupforsøget mod præsident Trump enten vil lykkes, og han vil blive drevet fra embedet på den ene eller anden måde, eller, hvis det aftalte spil mellem cheferne for Obama-administrationens efterretningstjenester og briternes efterretnings-tjenester GCHQ og MI6 om iscenesættelsen af "Russiagate" mod Trump for at forhindre ham i at realisere sin intention om at lede forholdet mellem USA og Rusland på et godt grundlag, vil føre til en strafferetlig forfølgelse af bagmændene. Hvis demokraterne vinder Repræsen-

tanternes Hus i midtvejsvalget, vil de forsøge at begrave den igangværende undersøgelse i Kongressen og konfrontationspolitikken, som vi har set i sanktioneerne mod Rusland og handelskrigen mod Kina og vicepræsident Pences nylige tale, vil omgående eskalere. Hvis Trump kan konsolidere sin position, på trods af de mange høgeagtige ytringer der kommer fra USA nu, er det muligt, at han, i anden halvdel af sin første periode, vil være i stand til at forbedre forholdet til Rusland og vende tilbage til sin oprindelige positive holdning til Kina.

Den anden relaterede mulighed for ændring er et perspektiv, hvormed "Thucydids fælde" kan overvindes, den tilsyneladende konflikt mellem den magt, som dominerer verden indtil nu, USA, og den opstigende magt, Kina, ved at definere en løsning, der går langt ud over den bilaterale situation for de to, og som adresserer eksistentielle farer for samtlige nationer og dermed en forskydning af niveauet af diskussion og tænkning til et højere niveau.

Hvad min mand, Lyndon LaRouche, allerede har foreslået for mange år siden, er stadig gyldigt: De fire mest magtfulde nationer i verden, USA, Rusland, Kina og Indien – støttet af andre som Japan, Sydkorea og flere – skal på kort sigt oprette et nyt Bretton Woods system, for at undgå potentielle ødelæggende konsekvenser af et ukontrolleret finansielt sammenbrud. Dette nye internationale kreditsystem skal rette fejlen i det gamle Bretton Woods-system, som ikke blev realiseret sådan som præsident Franklin Delano Roosevelt havde til hensigt, men blev ødelagt af indflydelsen fra Churchill og Truman. Det skal garantere ubetinget suverænitæt, for hver og en, af alle nationalstater som deltager i det, og det skal fremme deres ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene af videnskabelige og teknologiske fremskridt, til gensidig fordel for hver enkelt og for alle.

Dette Nye Bretton Woods-system skal som det vigtigste

indeholde en dybtgående ændring af de valutamæssige, økonomiske og politiske forhold mellem de dominerende kræfter og de såkaldte udviklingslande. Medmindre de uligheder, som skyldes eftervirkningerne af den moderne kolonialisme, gradvist afhjælpes, kan der heller ikke skabes fred; og udfordringer så som migrationskrisen eller terrorisme kan ikke overvindes.

Den grundlæggende forestilling om et sådant nyt kredit- og økonomisk system findes i princippet allerede i præsident Xi Jinpings Bælte og Vej politik. I de fem år, det har eksisteret, har det skabt en hidtil uset dynamik af håb og optimisme blandt de cirka 100 lande, der deltager i det, og med de fremskridt det har haft på så kort tid, er det indlysende, at målet defineret af præsident Xi Jinping, om en "smuk verden" i 2050 for hele menneskeheden er absolut opnåelig.

Det nye sæt af internationale relationer, som kræves til det Nye Paradigme, er allerede i færd med at blive bygget. Den stigende integration af Bælte og Vej Initiativet, Shanghai Samarbejds Organisation, Eurasiske Økonomiske Union og de Globale sydlige organisationer udvikler sig succesfuldt og skaber allerede helt nye strategiske alliancer til gensidig gavn for alle, der deltager i dem. "Ånden i Den Nye Silkevej har fænget i de fleste lande i Asien og Latinamerika, og har for første gang i århundreder givet håb til Afrika, som præsident Xi har kaldt kontinentet med det største udviklingspotentiale, og som præsident Putin har lovet at 'lyse op, ved at give det atomteknologi.'" Mange taler nu om "Afrika, det nye Kina med Afrikanske karakteristika"! Og på trods af modvilje fra den Europæiske Union og den nuværende regering i Berlin er der et stigende antal af mennesker i Europa, som ønsker at blive fuldt integreret i Den Nye Silkevej, som 16 + 1 landene, Spanien, Portugal, Schweiz, Holland, Belgien, men især Østrig og Italien.

Den største og uundgåelige udfordring vil imidlertid være at

finde en løsning, som inkluderer USA. I betragtning af det reelle niveau af militarisering af USA, både hvad angår de væbnede styrker såvel som den indenlandske bevæbning af befolkningen, er chancen for at USA vil gå i opløsning, eller acceptere at blive udelukket fra et alternativt verdenssystem, lige så fredeligt som det skete med Sovjetunionen, sandsynligvis tæt på nul. Præsident Putins militære politik, som blev annonceret den 1. marts, vedrørende russisk militærvidenskab og den strategiske alliance mellem Rusland og Kina, viser russisk og kinesisk klarhed om dette. Så hvis Thukydids fælde skal undgås, skal der være et udkast til en løsning, som giver USA en høj plads i verdensordenen.

Den fælles politiske platform, der tilbydes, skal være formet ud fra synspunktet om, hvad Nikolaus von Kues definerede som en helt ny form for tænkning, hans berømte {"Coincidentia oppositorum,"}. Den ene, som har en højere orden af virkeligheden end de mange. Dette er allerede implicit i præsident Xi Jinpings opfattelse af menneskeheden som et "Fællesskab med fælles fremtid."

I stedet for at nærme sig spørgsmålet om det nye sæt af relationer blandt verdens nationer ud fra et synspunkt af at bevare status quo vil visionen om hvorledes den menneskelige art er modnet til voksenlivet 50 eller 100 år fra nu give et sæt af konkrete politiske samarbejdsaftaler. Ifølge den videnskabelige teori fra Vladimir Vernadsky vil Noosfæren til den tid have avanceret sin dominans over biosfæren kvalitativt, og nye generationer af forskere og klassiske kunstnere vil kommunikere med hinanden baseret på en søgen efter nye fysiske og kunstneriske principper.

Som den tyske raketforsker og rumvisionær Krafft Ehrlicke fremlagde det, er udbygningen af infrastruktur, først i det nærtliggende rum, som en forudsætning for interstellær rumrejse, en nødvendighed for næste niveau af den menneskelige artsudvikling. Som samarbejdet på den Internationale Rumstation og som Hubble-rumteleskopets øjenåbnende resultater

har

demonstreret, ændrer fokuset på menneskeheden som en rumfarende art følelsen af identitet hos alle de involverede astronauter, ingeniører og forskere. Det har også helt ændret forestillingen om, at vi lever i et jordbundet system, hvor modstridende geopolitiske interesser skal strides om begrænsede ressourcer med den idé, at menneskeheden lige er begyndt at tage de allerførste babyskridt ind i et univers, hvor der er anslået to billioner galakser.

Det kinesiske rumprogram vil snart ændre spillereglerne på en hidtil uset vis ved at lede verden til en ny videnskabelig og industriel revolution. De igangværende Chang'e månemissioner omfatter et ambitiøst program om at bringe helium-3 tilbage fra månen som brændstof til kontrolleret fusionskraft på jorden. Når den menneskelige art kan styre fusionskraft, vil vi have energi- og råmaterialesikkerhed for hele den menneskelige art i al overskuelig fremtid.

I samme retning går Indiens Chandrayaan-2 mission ledt an af Indian Space Research Organization (ISRO), som vil analysere månens overflade for spor af vand og helium-3. Præsident Trump har erklæret, at bemandede rumrejser, tilbagevenden til månen og missioner til Mars og "verdener langt væk" er en national prioritet igen. Disse og relaterede missioner fra de andre rumnationer vil ikke kun gavne de involverede lande, men hele menneskeheden. Rumforskning vil transformere alle aspekter af livet på jorden idet de samme generelle teknologier og metoder, hvormed man vil skabe landsbyer på månen, kan bruges til at skabe beboelige forhold i "ørkenområder" på jorden, som med "Umka", den russiske by planlagt på Aktis. Rumteknologi vil fuldstændigt revolutionere tilgangen til avanceret lægehjælp alle steder på Jorden, landbruget vil drage fordel af mange aspekter af rumforskning. Kombinationen af fusionsøkonomi og månens industrialisering som det næste trin i en ubegrænset proces af menneskehedens fortsatte mestring af universets love vil betyde en helt ny økonomisk platform i den

forstand, der er defineret af Lyndon LaRouche.

Hvis de mange mennesker i nød i verden – om det er som flygtning fra fattigdom og krigens hærgen eller som tilskuer til et samfund, der falder fra hinanden med en stigning i vold, alkoholisme, stofmisbrug og depression, eller ethvert andet udtryk for desperation – kendte til de umiddelbare muligheder for et gennembrud til en ny æra for menneskeheden, ville den nye silkevejsånd fænge an og blive et håbets fyrtårn for alle.

Det ordnende princip for en splittet verden i dag kan blive grundlaget for et fælles lederskab i form af præsidenterne i Kina, Rusland, Indien og USA.

Zepp-LaRouche i Moskva: Strategi for opbygning af et fællesskab med en fælles fremtid for menneskeheden.

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche rejste i denne uge til Moskva for at levere en større præsentation til den 23. Internationale Akademiske Konference for Det Russiske Videnskabsakademis 'Institut for Fjernøstlige Studier'. På tærsklen til det amerikanske midtvejsvalg og med en optrapning af britisk-orkestrerede spændinger mellem USA og Europa på den ene side og Rusland på den anden side – som med Kina – gav

Zepp-LaRouche et klart perspektiv for at løse den eksistentielle krise, som menneskeheden står over for.

“Der er to altafgørende emner i den nærmeste fremtid, som vil skabe helt modsatrettede veje ind i fremtiden. Det første vedrører den monumentale kamp, der i øjeblikket udkæmpes i USA, hvor kupforsøget mod præsident Trump – for at forhindre ham fra at realisere sin hensigt om at sætte forholdet mellem USA og Rusland på en god fod – enten lykkes ... eller hvis Trump kan konsolidere sin position, på trods af de mange krigeriske toner der kommer fra USA nu, eksisterer der et potentiale for, at han i anden halvdel af sin første periode vil være i stand til at forbedre forholdet til Rusland og vende tilbage til hans, i første omgang, positive holdning til Kina.”

Det andet centrale spørgsmål for menneskeheden, udtalte Zepp-LaRouche, er at udtænke en løsning,” der tager fat på de eksistentielle farer for alle nationerne og dermed hæve niveauet for diskussion og tænkning til et højere plateau. Hvad min mand, Lyndon LaRouche, allerede foreslog for flere år siden, gælder stadig: De fire mest magtfulde nationer i verden, USA, Rusland, Kina og Indien – støttet af andre, som Japan, Sydkorea og andre – må på kort sigt oprette et nyt Bretton Woods-system.”

Betegnende for potentialet for den nye ordren var det netop afsluttede besøg af den japanske premierminister Shinzo Abes i Kina. Idet han valgte at løse deres historiske stridigheder i den nye ramme, der skabes omkring Kinas Bælte og Vej-initiativ, understregede Abe, at de to lande nu ringede ind til en ny æra, ikke baseret på “konkurrence” men på “samarbejde”. Dette svarer til det gennembrud, som blev opnået af USA’s præsident Trump og den nordkoreanske formand Kim Jong-Un på deres topmøde den 12. juni, hvilket Zepp-LaRouche har omtalt som “Singapore-Modellen” for relationer mellem suveræne nationer baseret på udvikling og fred.

Præsident Trump fortsætter sit angreb på britisk imperialistiske uvaner

Leder fra LaRouchePAC den 16. oktober (EIRNS) – Mens præsident Trump holder massive kampagnemøder flere gange om ugen rundt om i landet for at få direkte forbindelse med befolkningen i ugerne forud for det afgørende midtvejsvalg den 6. november, har han også stillet sig til rådighed for den “falske presse” langt oftere end før, hvor han direkte angriber de imperiale mentale konstruktioner pålagt befolkningen af de tidligere regeringer og deres kontrollerede medier. Søndag aften viste CBS ’60 minutter’ et interview med præsidenten af Lesley Stahl, hvis modbydelige og respektløse fremfærd belejligt blev håndteret af den stadig mere komfortable præsident Trump. Klimaforandring? Klimaet ændrer sig, sagde Trump, men “jeg ved ikke, om det er menneskeskabt ... Forskere har også en politisk dagsorden.” Dette afviser fuldstændig den folkemorderiske IPCC-rapport, der kræver dekarbonisering og et stop for kødforbrug. Forsvar af den vestlige alliance? “Hvad er en allieret? Vi har vidunderlige forbindelser med mange mennesker, men ingen behandler os så dårligt som EU.” Vil du afgive løfte om ikke at lukke Mueller-undersøgelsen? “Jeg behøver ikke at afgive løfte til dig ... Jeg er præsidenten, og det er du ikke”. “Har Rusland blandet sig i valget? De blandede sig, men jeg tror også, at Kina blandede sig. Og jeg tror andre lande”... (hurtigt afbrudt af Stahl, som vender tilbage til Rusland). Vil du pålægge flere kinesiske afgifter? “De ønsker at forhandle. Jeg har også en god kemi med præsident Xi i Kina. Jeg ved ikke, om det nødvendigvis vil fortsætte.”

Siden sin tale til FN den 25. september har præsident Trump taget fløjlshandskerne af i forsvaret for de grundlæggende principper for den vestlige civilisation, defineret ved den Westfalske Fred – nationernes suverænitet, baseret på folkets vilje og i samråd med alle andre nationer. Dette er blasfemi for imperiet i både London og Wall Street. Globalisering – den moderne eufemisme for global imperial kontrol – har fejlet, siger Trump; det skaber udelukkende økonomisk underdanighed for internationale finansielle institutioner, imperialistiske krige, overnationale domstole, der pålægger imperialt styre, kriminelle narkotikakarteller og økonomisk forfald. Trump lader det blive meddelt – endnu uden bekræftelse – at han planlægger at møde Xi Jinping og Vladimir Putin kort efter valget, forhåbentlig fri for Russiagate løgnene og Demokraternes rigsretssagssvindler.

Det er vores ansvar at sikre, at han også vender tilbage til sin tidligere støtte til en reform af det amerikanske system, med Glass-Steagall og hamiltonisk nationalkredit, som blev kraftfuldt præsenteret i Will Wertz' foredrag på "Manhattan-projektet" i lørdags: "at skære den gordiske knude med et Damoklessværd". Kun dette kan frigøre det videnskabelige og teknologiske potentiale i vores nation og alle andre nationer, i den Nye Silkevejs ånd. Trumps hensigt om at genopbygge den amerikanske industri, at "gøre Amerika stort igen" og "gøre deres nationer store igen" (som han sagde om de latinamerikanske nationer i sin FN-tale), afhænger helt af succesen i vores indsats for at gøre LaRouches Fire Love forståelige for det amerikanske folk og bringe USA til at samarbejde med Bælte og Vej Initiativet (BVI). Japan har fuldt ud sluttet sig til BVI; Italien har brudt med EU og støtter BVI; hele Afrika har tilsluttet sig BVI på Forummet om Samarbejde mellem Kina og Afrika den sept. 3-4; og latinamerikanske nationer vender sig nu mod Kina og BVI og kæmper for deres ret til at deltage. I intet tilfælde betyder det at vende sig væk fra USA. Faktisk blev præsident Trumps forsvar af suverænitet i FN entusiastisk modtaget af

nationerne i Asien, Afrika og Latinamerika.

Ikke desto mindre ved alle, at Trump er omgivet af magtfulde personer, der er desperate efter at undergrave hans hensigter. I interviewet "60 minutter" fortalte han Lesley Stahl: "Jeg stoler ikke på alle i Det Hvide Hus ... Det er en hård forretning. Dette er et onskabsfuldt sted. Washington, D.C. er et ondt, ondt sted." For at bevare det amerikanske folks tillid må han først besejre kupmagerne og politikerne der vil afsætte ham; derefter genoprette sit personlige forhold til Xi og Putin; derefter gendanne det Amerikanske System; efterfølgende indkalde til en ny Bretton Woods-konference med verdens stormagter for at skabe et nyt globalt kreditsystem, for at afslutte det Britiske Imperium én gang for alle – fred gennem udvikling.

Finansielt sammenbrud truer, mens krig eller fred står på spil i det amerikanske midtvejsvalg

Leder fra LaRouchePAC den 11. oktober (EIRNS) – Verden er ved et vendepunkt, med et finansielt sammenbrud der tegner sig så tydeligt, at selv Den Internationale Valutafond advarer om en sandsynlig ny "stor depression". Sammenholdt med den netop udgivne rapport fra IPPC (Internationale Panel for Klimaændringer), der kræver en folkemorderisk afindustrialisering og affolkning af planeten, så kunne behovet for en hastig forandring til et helt nyt paradigme

ikke være mere tydelig, som Schiller Instituttets grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche understregede i sin internationale webcast i dag.

“Der er brug for et nyt Bretton Woods-system; der er brug for Glass-Steagall; vi er nødt til at slippe af med kasino-økonomien; vi skal have kredit til finansiering af realøkonomien, og vi skal grundlæggende have et nyt kreditsystem til at finansiere investeringer på multinationalt plan blandt alle verdens lande for at bringe verden ud af denne fare for en økonomisk depression” erklærede Zepp-LaRouche. Og tiden for handling er inde nu, på grund af det truende økonomiske sammenbrud og de samtidige bestræbelser fra det britiske imperiums side på at så økonomisk og politisk kaos, især i USA, hvor ‘pøbelens’ vold, finansieret af George Soros, i de seneste uger har haft til formål at udløse en “farverevolution” imod præsident Donald Trump for at sikre, at han ikke kan følge op på sit løfte om at have gode forbindelser til Rusland og Kina samt genindustrialisere USA.

Trump har korrekt sagt, at demokraterne er blevet “vanvittige og skøre”, hvortil Zepp-LaRouche tilføjede, at de voldelige drengestreger omkring bekræftelsen af dommer Brett Kavanaugh for Højesteret viser, at demokraterne har “mistet enhver sans for grænser! Dette er en helt hysterisk situation og meget farlig ... det geopolitiske etablissement gik helt amok. Faktisk optrappede de deres kampagne, både mod Rusland og Kina, på hidtil usete måder. Og dette er et spørgsmål om krig eller fred. Folk bør forstå, at demokraterne virkelig er blevet vanvittige i spørgsmålet om Rusland og også Kina, og at de ikke bør falde i denne fælde, fordi “det ville betyde tredje verdenskrig.”

Zepp-LaRouche påpegede, at de finansielle eliter selv efter sammenbruddet i 2008 ikke drog nogle konsekvenser af deres egne fejltagelser og fortsatte med den samme vanvittige politik, hvilket har skabt betingelserne for et nyt, værre, nedbrud, som bekymrer selv IMF’s administrerende direktør

Christine Lagarde. Men chancen for at IMF "reformerer" sig selv er nul, advarede Zepp-LaRouche. "IMF er virkelig en bankerot organisation", og det blev udtalt af min mand, Lyndon H. LaRouche, Jr., i 1975, da han foreslog at erstatte denne IMF med en international udviklingsbank, som ville give langsigtet kredit med lav rente til udviklingsprojekter i udviklingssektoren. "Hvis det var blevet gjort, ville vi ikke have et flygtningeproblem", bemærkede Zepp-LaRouche. "Vi ville have velstående lande over hele kloden; men nu med Den Nye Silkevej går politikken i den rigtige retning."

I stedet fortsatte de imperialistiske bankfolk med "bare at pumpe penge ud – kvantitative lempelser. Og nu har centralbankerne grundlæggende opbrugt og udtømt alle disse instrumenter." Deres forsøg på at tæske lande til underkastelse, som det gøres med Italien, vil komme til at give bagslag. "Jeg tror ikke man bør glemme, at begge den italienske regerings koalitionspartier, Lega og Five Star Movement-partiet, har Glass-Steagall – ikke kun på deres partiprogram – men også i koalitionsaftalen ... Hvis nogen udefra skubber dem ind i et sammenbrud, vil jeg ikke udelukke muligheden for ... eller rettere sagt er det ganske sandsynligt, at de vil indføre Glass-Steagall som selvforsvar ... der er brug for Glass-Steagall; vi er nødt til at slippe af med kasinoøkonomien "

Virkeligheden er, at der "lige nu finder et oprør sted i hele verden ... imod denne forfejlede neoliberale politik" observerede Zepp-LaRouche. Opstanden er af en sådan karakter, at et politisk "jordskælv" er sandsynligt, når næste valg til Europa-Parlamentet finder sted til april. Men Zepp-LaRouche advarede om, at vi ikke kan vente til april, fordi "krisen er over os nu".

Den netop offentliggjorte IPCC-rapport om at fjerne kul som brændstof fra planeten, er til dels en reaktion på dette oprør, men især "en desperat indsats fra imperiets styrker mod Trump ... især rettet imod Den Nye Silkevej, imod Bælt- og

Vejinitiativet Og det er en indsats for virkelig at stikke en kæp i hjulet på denne dynamik,” forklarede Zepp-LaRouche. “Hele diskussionen om hvorvidt menneskets CO2-udledning forårsager klimaforandringer er fuldstændig absurd, men også meget farlig, for, som man kan se, er befolkningen hjernevasket.” Pointen er, understregede hun, “at dette intet har at gøre med reelle problemer. Dette er en massepsykose, og det drives af hedgefondene, af Wall Street, fordi handlen med CO2-udledningskvoter er kvaksalveri.”

Og “at pålægge en global kulstofafgift , som der også bliver presset på for, vil betyde, at de (globalisterne, red.) atter har et godt instrument imod national suverænitet, for når man engang er enig om, at de nationale økonomier skal underkaste sig krav med hensyn til deres CO2-udledning, går man igen i retning af globalistisk øko-fascisme. Det er ikke videnskabeligt. Jeg synes det er det modsatte: Det er oligarkisk, og det er en indsats, der virkelig – efter min mening – primært er rettet mod Den Nye Silkevej, men naturligvis også mod Trump, imod Tyskland og mange andre lande.”

Og Zepp-LaRouche konkluderede: “Vi må have den modsatte tilgang: Vi skal være optimistiske om menneskets evne til at overgå til fusionskraft, at udvikle helt nye videnskabelige metoder til energi, sikkerhed for råvarer og rumrejser.”

IPCC viser os alle, hvorfor Trump havde ret i at trække Amerika ud af Paris- 'Klimaaf-talen'

Leder fra LaRouchePAC den 8. oktober: Mindre end to år efter vedtagelsen af Paris-Klimaaf-talen trak præsident Donald Trump USA ud af den, idet han korrekt anfører, at den ville medføre store økonomiske omkostninger og eliminere beskæftigelse uden at nå sine angivne hensigter om forbedring af miljøet.

Nu har IPCC (FN's Internationale Panel om Klimaforandringer) i realiteten omstødt Paris-aftalen for ikke at føre *tilstrækkeligt* store økonomiske omkostninger med sig. Panelet truer med skræmmende konsekvenser for planeten, hvis ikke alle nationer "foretager hurtige, vidtrækkende og hidtil usete ændringer i alle aspekter af samfundet." At holde den 'globale opvarmning' under 2 grader celsius i det 21. århundrede er ikke nok, siger IPCC i sin nye rapport udgivet den 7. oktober.

Løfterne om reduktion af kulstof-udledning fra alle landene bag Paris-aftalen "er ikke nok." I stedet skal der nu tages store skridt (tilbage) i menneskelig produktivitet og industriel aktivitet samt i den menneskelige kost. Nedsækering af industriel aktivitet, husdyravl og kødproduktion og nedsækering af CO2-udledning med 1 mio. tons hvert år skal starte straks, og forfølges indtil der ikke er nogen CO2-udledning mere – dvs. ingen kulbrinte-brændstoffer og heller ingen kernekraft – i år 2050 eller tidligere.

Dette er et angreb på Trumps politik for vækst. Desuden er det et angreb på Kinas politik for at sprede sin økonomiske vækst og fattigdomsreduktion til Afrika; et angreb på dets Bælte og

Vej-Initiativ som helhed, og især den entusiastiske accept af initiativet i Afrika. IPCC-rapporten udtrykker Barack Obamas modbydelige, absurde og dødelige trussel på et "ledelsesmøde" i Afrika for flere år siden, om at "hvis I alle vil have klimaanlæg og en vestlig kost, vil I få planeten til at koge over."

IPCC angriber i høj grad fundamentet for selv videnskaben om den menneskelige økonomiske udvikling, en videnskab der stammer fra universalgeniet Gottfried Leibniz for tre århundreder siden, og som siden er genoplivet af Lyndon LaRouche og hans politiske bevægelse som et modtræk til det Britiske Imperiums efterkrigstids neo-malthusianisme.

Centralt for den videnskab er, hvad LaRouche kalder stigningen i potentiel relativ befolkningstæthed, målt på fremskridt for både den menneskelige art og for Jordens biosfære, som mennesket, som noget enestående blandt de levende væsener, er i stand til bevidst at forbedre.

Stigende energi-gennemstrømningstæthed i menneskelige energikilder – hvilket fører opad fra omdannelse af sol og biomasse gennem vind og skovdrift, videre gennem petrokemikalier til nuklear fission, og nu i retning mod nuklear fusion og plasma teknologier – betyder højere potentiel befolkningstæthed hos menneskeslægten under en stigende levestandard. Denne "fremskriden opad fra ilden" betyder også højere teknologisk industri og større potentiale for at forbedre miljøet, jordens vandforsyning, dets landbrugsproduktivitet og bæredygtighed – og dermed stadigt stigende potentiel befolkningstæthed.

Det er dette der er nødvendigt i Afrika, hvor fattigdomsreduktion endelig er begyndt at finde sted sammen med stigende kinesiske investeringer i energi, sammen med jernbaner, veje, vandoverførsler, havne – og samtidigt i Mellempøsten og Sydamerika. Det er grunden til, at Asien går efter atomkraftteknologier, mens det miljøaktivistiske

paradigme i Europa opgiver atomkraft.

Amerika er heldige med, at præsident Trump har vendt mere af det amerikanske folk imod IPCC's miljø-terrorkampagner. Hvis "Russiagate"-kuppet imod ham kan vendes afgørende ved dette midtvejsvalg og efterfølgende, kan han blive i stand til at arbejde med de andre stormagter, som fremmer industrielt fremskridt (på et højere niveau).

Disse lande, USA, Kina, Rusland og Indien, kunne lancere et nyt internationalt monetært system designet direkte til udenlandske investeringer i højteknologi. Så kunne de i fællesskab – med deres rumfarts- og kernekraftskapacitet – koncentrere sig om den afgørende udvikling af små, sikre, modulære atomkraftreaktorer, nøglen til at alle mennesker endelig kan få elektricitet.

Og mens de forbedrer denne planet, kunne de sammen arbejde på menneskeslægtens evne til hurtigt at rejse andetsteds hen i solsystemet.

Lyndon LaRouche udarbejdede "fire love" for disse økonomiske handlinger. De udtrykker potentialet for virkelig at vinde kampen om det amerikanske midtvejsvalg.

Se så! Dette valg vil ikke være 2016 om igen – det er vi langt ude over

Leder fra LaRouchePAC den 7. oktober (EIRNS) – De, der som Hillary Clinton aldrig har forstået hvad der skete ved valget

i 2016, forventer (og håber) naturligvis, at midtvejsvalget i 2018 vil markere en tilbagevenden til "normale" amerikanske valg. De laver vrøvlede forudsigelser, som deres påstand om at en statistik – den statistik der siger, at præsidenter i gennemsnit som regel har tabt ved midtvejsvalg – garanterer, at Trump vil miste Repræsentanternes Hus. Men intet kan være mere latterligt end at tro på, at en statistik fra fortiden kan kontrollere, hvad amerikanerne gør nu. Det ville kun gøre indtryk, hvis man var dum nok til at tro på et sådant argument. Men i virkeligheden er amerikanerne generelt meget mindre stupide, end de var for to år siden – eller for blot to måneder siden. Det er den virkelige historie om dette valg – omend Hillary Clinton måske aldrig vil forstå den.

Navnet på dette fænomen er 'massestrejken', som Lyndon LaRouche formulerede dette argument for præcist 50 år siden, idet han baserede sig på Percy Bysshe Shelleys ufuldendte Et forsvar for Poesien (A Defence of Poetry) fra 1821 og Rosa Luxemburgs Massestrejken, det politiske parti og Fagforeninger (The Mass Strike, the Political Party and the Trade Unions) fra 1906. Store værker af to af menneskehedens største ledere i den moderne æra. LaRouche citerede hyppigt et afsnit i slutningen af Shelleys arbejde, idet hans tilhørere var bekendt med skriftet som helhed. Idet han beskrev de historiske perioder, der gik forud for eller ledsagende "en stor og fri udvikling af den nationale vilje" i England, skrev Shelley: "I sådanne perioder er der en koncentration af evnen til at kommunikere og modtage intense og lidenskabelige ideer, med hensyn til mennesket og naturen."

Udbredelsen af denne "evne" er ikke ligefrem frivillig, og foregår ofte ubemærket af modtagerne. Dens umiddelbare årsager i det ene eller andet tilfælde er normalt ukendte – som det ses i både Shelleys og Luxemburgs argumenter. Faktisk ligner det en opfattelse snarere end en tanke – men ikke en opfattelse stammende fra de sædvanlige sanseorganer. Fra ovennævnte sætning fortsætter Shelley med at skrive: "De

personer der besidder denne evne, kan ofte – med hensyn til mange andre områder af deres natur – være tilsyneladende lidet i overensstemmelse med den gode ånd, som de formidler. Men selvom de nægter og afsværges, er de alligevel tvunget til at tjene den magt, der sidder på tronen i deres egen sjæl.”

Hvis vi kan forhindre katastrofen med et flertal af det Demokratiske parti i Repræsentanternes Hus, hvilket ville ødelægge landet, da præsidenten så vil blive afsat; hvis vi kan lukke ned for Storbritanniens regimeskifte-operation, og sætte konspiratorerne Obama, Mueller, Brennan og andre i fængsel; og hvis vi kan bruge denne periode med massestrejke til at vinde opbakning for LaRouches “Fire nye love” og et Nyt Bretton Woods-system, så vil hele verden nu gå ind i en ny periode med dybtgående, vidtrækkende positive reformer, som kan sammenlignes med Franklin Roosevelts ‘New Deal’, men med langt mere vidtrækkende konsekvenser. National suverænitet vil blive bragt tilbage fra de døde, samtidig med at suveræne nationer fuldt ud engagerer sig i at opnå “menneskehedens fælles mål”, som udtalt af LaRouches samarbejdspartner, afdøde Dr. Edward Teller.

Hvad er alt dette – en forudsigelse for fremtiden? (“Undgå forudsigelser, især om fremtiden,” sagde Casey Stengel.) Men virkningerne er her allerede i dag, på den måde som Shelley kaldte “de gigantiske skygger, som fremtiden kaster på nutiden.” Man kan kalde det fremtiden, hvis man vil, men det er allerede ved at forme valget i 2018, og det har det været i nogen tid, før vi bemærkede det. Den “evne”, som Shelley skrev om, kunne vi kalde en ‘intensivt vakt individuel kreativitet’ – som er social, samtidig med at den er individuel. Det er den eneste bevidste negativt-entropiske kraft, vi kender til i universet. Dens virkninger ses hos de frivillige, der deltager i Kesha Rogers uafhængige kampagne i Texas’ 9. kongresdistrikt, men lige såvel også på tusinde andre måder, som måske ikke har noget med hinanden at gøre.

Hvordan virker det? Amerikanere (og ikke kun amerikanere)

oplever – minut for minut – de mest forskelligartede virkninger af alle de indirekte forgreninger af det faktum, at det lange mareridt, som nåede det dybeste niveau i helvede under George W. Bush og Obama, endelig bliver bragt til ende. (Der er også mange andre velbegrundede måder at formulere dette på.) Dette afspejler sig – ubevidst – i ændrede personlige relationer. I kulturelle faktorer og på andre områder, der er for talrige til at nævne. De er ubevidste om det, men samtidig forandres de af en opfattelse af noget "gigantisk", som de ikke er bevidste om.

En form for argumentation, som ofte er implicit, snarere end bevidst, foregår i deres sind. (Rosa Luxemburgs 'Massestrejke' udforsker dette aspekt fuldt ud.) Tag for eksempel effekten af Kavanaugh-høringerne. Hvad er deres betydning for titusindvis af amerikanere, selvom de måske ikke er opmærksomme på det? "Tænk på hvor vi ville være nu, hvis Hillary havde vundet. Hvilken kloak! "Og hvor vi vil være, hvis hun får banet sig vej tilbage.

De vigtigste "Russiagate"-dokumenter, der frigives af præsident Trump og kongresudvalg, vil i løbet af de næste par dage ramme ind i denne massestrejkeproces.

Massestrejken forekommer i regi af det igangværende valg. Hvad vil det komme til at betyde for "valget i sig selv"? Ikke alene vil dette ikke være et normalt 'før-2016' valg. Det bliver heller ikke et '2016-valg' om igen. Vi er nu i en helt anden verden, end vi var i 2016. Blandt mange andre virkninger betyder massestrejken, at der vil blive lavet unikke kreative interventioner af os selv og andre, og af os selv sammen med andre, for at "ramme modstanderens flanke", og sådanne indgreb vil give genlyd og i stigende grad inspirere til atter andre interventioner, som 6. november nærmer sig.

Hvilket jammerligt cirkus! Tyskland har brug for en anden politik!

Af Helga Zepp-LaRouche, den 23. september 2018

Hvis man ved "absurd teater" forestiller sig en fremstilling af retningsløse mennesker i en meningsløs verden, så oplever vi netop nu en gallaopførelse af den slags i Berlin. Skandalen om den forhenværende efterretningschef Maassen demonstrerer at han som tak for sin blindhed på det højre øje, skal styrtes ned fra karrierestigen. Seehofers hensynsløse adfærd og Merkels og Nahles forveksling mellem egen magt og samfundets vel, viser med al tydelighed, at eliten i Berlin befinder sig i den forkerte film. De handler ud fra et manuskript om virkeligheden, der kun befinder sig i deres eget hoved og hverken har noget at gøre med den almindelige befolknings virkelighed eller de strategiske udviklinger. Hvis ikke Tyskland skal tage alvorlig skade, har vi brug for en anden politik så hurtigt som muligt.

Når Seehofer udnævner migrationen til "alle problemers moder", så er han og det geopolitiske, nyliberale mønster, som han foretræder, selv "oldemoderen til alle problemer". For der ville ikke eksistere en flygtningekrise i denne form, hvis ikke Bush, Obama, Blair og Cameron havde ført krige i Sydvestasien baserede på løgne, hvis folkeretsstridige karakter aldrig er blevet kommenteret af den tyske elite. Et slående eksempel på denne medskyldighed er det af økonomiminister Altmeyers uhørte salg af nye våbensystemer til Saudi-Arabien, der netop er i gang med en tilintetgørelseskrig mod Yemen. Hvis verden skal bestå, så bør dette have et

folkeretsligt efterspil!

Og denne krise ville ikke have udviklet sig under denne form, dersom Europa havde distanceret sig fra kolonimagternes politik og fra den internationale valutafonds efterfølgende politiske krav. Hvis Europa i de forløbne årtier havde gennemført samme politik for industrialisering af Afrika, som Kina påbegyndte for omkring ti år siden, så havde de afrikanske flygtninge ikke haft nogen grund til at forlade deres hjemlande.

I betragtning af disse realiteter er teateret i Berlin ikke blot absurd, men også afskyeligt: Maassen i rollen som ræven, der vogter gæs, Seehofer som elefanten i porcelænsbutikken, der ikke tænker på dagen i morgen, Merkel som dronningen, der bliver mindre og mindre, og Nahles som et mareridt for Kurt Schumacher og Willy Brandt, der må vende sig i graven. Hvilken komedie! Og så oven i dette Nahles som opfinder af en ny olympisk disciplin: baglæns roning!

Det er symptomatisk, at en gennemført kyniker som Spiegel-journalisten Jan Fleischhauer sætter fingeren på det ømme punkt: Under overskriften "feministisk porno i stedet for proletariatet" skriver han, at SPD-ledelsen for længst har mistet deres vælgere af syne. SPD i Berlin og deres ungdomsorganisation krævede, at den slags pornofilm skal være "afgiftsfrie, blivende og billige" og derfor skal de optages i fjernsynskanalerne ARD's og ZDF's samlinger af film. Dette er ganske simpelt vanvittigt! Det burde stå klart for enhver, at hele det venstreliberale-grønne udbud af SPD-temaer, der fuldstændigt overser de tidligere SPD-vælgere eksistentielle problemer – såsom huslejepriser, fattigdom i alderdommen, et uretfærdigt sundhedssystem og mangel på fremtidsperspektiver – er grunden til, at SPD har mistet ti millioner vælgere siden 1988.

Det virkelige problem er, at Seehofers, Merkels, Nahles osv. adfærd har øget politikerlederen her i landet endnu nogle

grader. Hændelserne i Chemnitz og andre overgreb kaster umiskendeligt skyggen fra Weimarrepublikken op på væggen. Desværre kan man ikke længere nægte, at fascismen nu her kun 73 år efter anden verdenskrigs afslutning atter kan blive en fare. Efter at Vesten i februar 2014 understøttede Nazi-kupmagerne i Kiev, hvor Tyskland også deltog i et vist omfang, om end det fik tak af Victoria Nuland med ordene "Fuck the EU" – advarede præsident Putin om, at dette ville fremme fascistiske bevægelser i hele Europa. Desværre er det dette, vi oplever lige nu.

Et væsentligt ansvar for den nuværende krises opståen bæres af de gængse medier, der for længst er hørt op med at fremdrage sandheden, sådan som for eksempel Seymour Hersh gjorde det med My Lai-massakren eller Robert Parry om løgnene om præsident Assads angivelige brug af kemiske våben. I stedet for har disse medier gennem længere tid leveret beretninger om regimeskift for mindre velsete regeringer, forherliget betalinger til terrororganisationer som "humanitær hjælp" eller med gennemført negative beretninger skabt fjendebilleder af Rusland eller Kina, alt efter som det passer ind i Vestens geopolitiske hensigter.

Og samtidig er EU i gang med at forstærke de centrifugale kræfter i Europa; de nyeste eksempler er Bruxelles' angreb på Polen og Ungarn – hvad der i det sidstnævnte eksempel blot har opmuntret Orban til at aflægge et meget mere velmodtaget besøg i Moskva. Og præcis fem år efter begyndelsen på Kinas silkevejsinitiativ, som i mellemtiden for længst har inddraget størstedelen af menneskeheden i et nyt paradigmes dynamik om samarbejde til gensidig fordel, så kommer EU med sit modsvar til Den nye Silkevej med en ny måde at forbedre sammenhængen med Asien på grundlag af klare "regler". EU's udenrigsminister Mogherini hævder, at hun har besøgt 20 lande i Asien, der alle har vist større interesse for det europæiske forslag om forbedrede forbindelser end for samarbejde med den kinesiske Silkevej. Det kunne være interessant at erfare, hvilken planet

de 20 lande ligger på, for de allerfleste stater i Eurasien har længe arbejdet sammen med Kina og Rusland til deres egen fordel.

Kina reagerede derimod på EU's fremstød på sin sædvanlige vis med forslag om samarbejde til gensidig fordel og hilste det europæiske initiativ velkomment: man burde række hinanden hånden og arbejde sammen om udbygningen af den eurasiske infrastruktur, hvor EU og Kina burde optræde som partnere og ikke som rivaler.

Det, der gælder for Eurasien, gælder så meget desto mere for mulighederne for Europas samarbejde med Kina angående udviklingen af Afrika. Således skriver professor Nader Habibi fra Brandeis-universitetet i China Daily, at trods Europas påstand om at være dets vigtigste handelspartner, så har Afrika øjensynligt ikke udviklet sig økonomisk, men i modsætning hertil åbner Kinas engagement muligheden for at skabe millioner af arbejdspladser. Kinas økonomiske aktiviteter i Afrika er derfor ubetinget i Europas interesse, hvis det vil se en virkelig løsning på flygtningekrisen. Den nye italienske regering er allerede i fuld gang dermed. Finansminister Tria og statssekretæren i handelsministeriet Michele Geraci skulle lige have underskrevet en hensigtserklæring med Kina om at samarbejde om industrialiseringen af Afrika for at overvinde flygtningekrisen.

Økonomiminister og vicestatsminister Di Maio udtrykte sin glæde over, at Italien som det eneste europæiske land fører langt fremskredne forhandlinger med Kina om Den nye Silkevej, der sandsynligvis kan afsluttes før årets udgang, Han sagde: "Den mand, der indførte Kina i Europa, var italiener, og det er en usædvanlig mand: Marco Polo... Ligesom Marco Polo vil jeg gå helt ind for Den nye Silkevej, for som den kinesiske vicestatsminister Hu (Chunhua) sagde i går, så ankommer Silkevejen til Rom, og Italien kan ikke andet end at være en fundamental partner i Kinas initiativ om det økonomiske

bælte.”

Dette burde være en inspiration for os her i landet. Hvad vi har brug for her i Tyskland, er en ny kombination af kræfter, der uforstyrret af den nu ikke mere helt så store Store Koalitions tilbagetrækningsvanskeligheder sætter en ny politik på dagsordenen for samarbejde med Kina og Rusland til løsning af de vigtigste strategiske udfordringer. I stedet for at modtage fortsatte afslag fra de nordafrikanske stater, der vægrer sig ved at opføre koncentrationslejre for afrikanske flygtninge, og at ødelægge EU's ry helt gennem Frontex's voldsomme fremfærd mod bådflygtninge i Middelhavet – hvad der allerede i stor udstrækning er sket – , så burde vi hellere straks gå ind på Xi Jinpings tilbud om at industrialisere det afrikanske kontinent i samarbejde med Kina.

Det, der helt mangler i den nuværende tyske politik, er en storslået vision for menneskehedens fremtid, og netop sådan én har Kina sat på dagsordenen i fem år. Den nye Silkevejs ånd har for længst grebet størstedelen af denne verdens lande: Ideen om en hidtil uset arbejdsdeling i gensidig interesse og for udformningen af en fremtid, der ikke blot overvinder fattigdommen på hele planeten på kort tid, men muliggør udviklingen af hvert enkelt menneskes muligheder her på Jorden.

Det, der er brug for nu, er mennesker her i landet, der er i stand til at hæve sig højt op over de ovennævnte politikeres smålighed, mennesker der praktiserer en selvstændig tænkning frem for at tænke ligesom alle de andre, og mennesker som ikke overdrager Tysklands skæbne til grupperinger, der har haft deres chance og ikke har brugt den.

Der er al mulig grund til optimisme – men der må handles. Vi har mundheldet: ”Den nye Silkevej bliver til Verdenslandsbroen!”

"Tankerne er frie" – Men vi er nødt til at tænke selv!

Af Helga Zepp-LaRouche

1.oktober 2018 (Bueso.de) – Man må indrømme, at det ikke er let for folk i Tyskland – og ikke blot der – at beholde et optimistisk syn på fremtiden, set i lyset af alle de dårlige nyheder, som de gængse medier dagligt udspreder. Det er et uværdigt cirkus, som politikerne fra den såkaldte Store Koalition – der i mellemtiden snarere er blevet til en Lille Koalition – har opført i de sidste uger. Men alligevel er det dog muligt at gennemskue hele den komplekse strategiske virkelighed – forudsat at man selv forsøger at udvikle sin egen forståelse af de vigtigste af nutidens temaer. Og dette kræver åndeligt arbejde.

Eller har De måske allerede fået sat det hele på plads: Trump, Putin, Xi Jinping og Kim Jong-un er alle diktatorer, hvor man overhovedet ikke behøver at bekymre sig om, hvad de har til hensigt, da det hele allerede er klart; de kvinder i Amerika, der pludseligt har samlet sig i MeToo-bevægelsen, er alle heroiske, pludseligt befriede barbie dukker, der endelig har rejst sig mod årtiers seksuelle undertrykkelse; og selvfølgelig er afrikanerne fattige, fordi de ikke gider udvikle sig. Man kunne fortsætte listen af den slags uundersøgte påstande med adskilligt flere fordomme.

Selv om en tysk læser dagligt ville følge ti aviser fra Bild til Tageszeitung og Heute, ville han ikke have nogen chance for at forstå de yderst spændende begivenheder under dette års

FN-generalforsamling. Hvad Trumps tale til FN angik, kommenterede de alle som én blot den latter, som én del af den fyldte forsamling reagerede med oven på hans beretning om hans hidtidige regeringstid. Rent faktisk så var det mest interessante ved Trumps tale kombinationen mellem hans selvbevidste fremstilling af hans afvisning af "gamle dogmer, miskrediterede ideologier og såkaldte eksperter, der i årenes løb igen og igen har ramt forkert" og hans egen vision om en bedre menneskehed, der var forbunden af en fælles historie og arbejdet på en fælles fremtid. Trump præsenterede i denne tale for den globale offentlighed grunden til, at den transatlantiske elite havde reageret så fuldstændigt hysterisk på hans indtog i Det hvide Hus: Her er en amerikansk præsident, der afviser den hidtil dominerende klasses regler og tænker "outside of the box". Og virkelig, når man ser bort fra mindre væsentlige forskelle, så ligger Trumps vision om folkernes fædrelandskærlighed og menneskehedens fælles fremtid slet ikke så langt fra præsident Xi Jinpings "kinesiske drøm" og "den ene menneskeheds skæbnefællesskab".

Men når man sammenligner Trumps tale i FN med de talrige komplekse diplomatiske aktiviteter, som han samtidigt var indblandet i under mødet, så fremstår løgnagtigheden af det ondsindede billede, hans modstandere forsøger at udbrede om ham, skarpt.

Trump mødtes blandt andet med den koreanske præsident Moon Jae-in, der tilskrev Trump hovedansvaret for det gunstige udfald af forhandlingerne med Nordkorea og for denukleariseringen. Moon understregede det yderst intensive samarbejde, som han havde haft med Trump under disse forhandlinger, hvor Trump var blevet "mere end en ven" for ham, og som han havde udviklet "fuldkommen tillid" til. Endvidere udtrykte han håb om, at udsoningsprocessen med Nordkorea allerede i dette år kunne krones med en fredsaftale og en genforening af de to Koreaer.

Den russiske udenrigsminister Lavrov tilføjede for sit

vedkommende, at Rusland ville gøre alt for at garantere Nordkoreas økonomiske fremgang i et genforenet Korea. Den japanske ministerpræsident understregede i sin tale i FN, at han håbede, at der allerede i dette år kunne underskrives en fredsaftale mellem Japan og Rusland. Hvad der vil forbedre betingelserne for fred og stabilitet enormt i hele det østlige Asien.

Genforening af Korea og en fredsaftale mellem Japan og Rusland allerede i dette år? Trump "mere end en ven" for præsident Moon? Var De klar over det? Og passer det sammen med Deres billede af Trump og Deres forståelse af, hvordan "den nye Silkevejs Ånd" har ændret forbindelserne mellem nationerne i Asien? Hvis ikke, så klag til Tagesschau og Co.!

Trumps beskyldning mod Iran for at være hovedsponsoren for terrorismen rundt om i verden er på den anden side en vanvittig påstand, når man tænker på Saudi-Arabiens tilintetgørelseskrig mod Yemen og USA's årtier lange samvirke med terrororganisationer, siden dengang Zbigniew Brzezinski spillede "det islamiske kort" ud mod Sovjetunionen engang i 80-erne. Men på den anden side understøttede Trump i Sotji faktisk det kompromis, Putin og Erdogan havde udarbejdet om at skabe en stødpudezone i Idlib og dermed dæmpe den truende eskalation mellem de fem nationers stridskræfter, hvoraf tre er atommagter, nemlig Rusland, USA, Tyrkiet, Israel og Syrien. Trump takkede også udtrykkeligt de statschefer, der havde fremmet Astana-processen i Syrien – og dermed altså også Iran.

I måneder har der været tale om en samlet fredsplan for Sydvestasien, hvis udarbejdelse Trump har igangsat, og som i betragtning af dens kompleksitet og områdets karakter som slagmark for Det britiske Imperiums "Great Game" er en kæmpeopgave. Men også her giver et eksempel på Trumps diplomati sig til kende, der helt overskygger de gængse mediers sort-hvide fremstilling: Den italienske avis La Verita fortalte i denne sammenhæng om muligheden for, at Italien

kunne spille en formidrende rolle mellem USA og Iran i disse forhandlinger. Den italienske ministerpræsident Giulio Conte, der mødtes med Trump under FN-mødet, repræsenterer nemlig det eneste vestlige land, der både har opbygget et godt forhold til Trump og også udviklet en fortrinlig forbindelse til Kina, hvilket naturligvis påvirker dynamikken omkring Iran betydeligt.

Som man kan se, så er grå- og pastelfarver mere på plads ved betragtningen af Trumps politik end de gængse mediers grelle neonfarver.

Både talskvinden for det russiske udenrigsministerium Maria Sakharova såvel som Kina hilste Trumps understregning af alle nationers ret til suverænitet velkommen, men understregede samtidigt eftertrykkeligt, at denne ret ikke blot burde gælde for USA, men for alle. Rent faktisk står dette krav på suverænitet over for fremmede overgreb i strid modstrid med USA's administration, der ofte mener at kunne gennemtvinge amerikansk ret overalt på Jorden, som for eksempel med sanktioner mod de udenlandske firmaer, der ikke vil underkaste sig USA's sanktioner imod Rusland, Kina og Iran. Den kinesiske avis Global Times, der står nær den kinesiske regering, betonedede, at både princippet om suverænitet såvel som princippet om liggeret for nationerne er udgået fra den westfalske fred, og at det er meget nødvendigt at vende tilbage til disse principper i de internationale forhold.

Det mest problematiske ved Trumps tale er det forhold, at han i høj grad tilskriver den amerikanske økonomis fremgang siden hans tiltræden som præsident til værditilvæksterne på børsen – en "succes", der ethvert øjeblik kan fejles væk af en ny finanskriser, langt alvorligere end den i 2008. Og USA's handelsunderskud over for Kina skyldes ikke først og fremmest Kinas tiltræden til WTO, men går tilbage til Council of Foreign Relations i New York og Den trilaterale Kommissions politik i 1970-erne, hvor de begyndte at udarbejde og virkeliggøre hele det projekt for 1980-erne, som udtrykkeligt

tilstræbte en "kontrolleret opløsning af verdensøkonomien". Hermed var forbundet "det postindustrielle samfund", og flytning af produktionen til lande med billig arbejdskraft, sådan som Kina var det dengang. Hele områder i USA, fra Pittsburgh til det såkaldte Rustbælte i Midtvesten vidner den dag i dag om følgerne af denne principielt oligarkiske, neoliberale politik.

Hos os er tilstanden i Nordrhein-Westfalen, Tysklands fordums industricentrum, i øvrigt et trist eksempel på denne bevidste afindustrialiseringspolitik.

For os i Tyskland er det med den øjeblikkelige elendighed med den "Lille Koalition" og den fuldstændige mangel på noget fremtidsperspektiv, der udgår fra Merkels kanslerdømme, af yderste vigtighed at nå frem til et differentieret og selvstændigt billede af Trump, Kina og andre vigtige emner. Det bør være indlysende for ethvert tænkende menneske, at verdensfreden afhænger af, at først og fremmest USA, Rusland og Kina og derefter andre vigtige nationer så som Indien, Japan osv. kan etablere et positivt grundlag for samarbejde. Og derfor bør vi udskifte de gængse mediers klicheer, udgående fra den geopolitiske elite, med en selvstændig tankegang. Som sagt: "Tankerne en frie..." – men kun når vi selv gider at tænke.

**POLITISK ORIENTERING den 4.
oktober 2018:**

**Trump i FN: Afskaf
supranationalt diktatur og
vend tilbage til national
suverænitet**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**Schiller Instituttets
ugentlige strategiske webcast
med Helga Zepp-LaRouche, 4.
oktober, 2018:**

**Hvad kræver det at besejre
'Russiagate'-kuppet og bringe
USA og Europa ind i det nye
paradigme**

I en diskussion den 1. oktober identificerede Helga Zepp-LaRouche den nuværende krise som en, hvor to modsatrettede

dynamikker er sluppet løs, og er i direkte konflikt. Den ene er defineret af det kollapsende finansielle/geopolitiske system i den transatlantiske region, hvor accelerationen af den nedadgående spiral er den faktor, der driver desperate ledere af det forfejlede paradigme til at slippe flere konflikter løs, og derved øge faren for global krigsførelse, herunder atomkrig. Samtidig tager det nye paradigme til i styrke, der er forbundet med de globale økonomiske og diplomatiske initiativer fra Bælte og Vej-Initiativet, og BRICS, et paradigme for fred og udvikling, idet et stigende antal nationer vælger den nye Silkevejs-ånd over det dødbringende forløb af den imperialistiske geopolitik.

Det spørgsmål som alle borgere i vesten stilles overfor er, om USA og Europas nationer vil handle for at bryde med fortiden og dermed sikre succesen med det nye paradigme. Præsident Trumps tale til De Forenede Nationer i sidste uge havde mange af de samme temaer, som han gav udtryk for at vinde valget i 2016, herunder afvisning af krige i Mellemøsten og regimeskifte-politik, nationernes ret til suverænitet og afslutning af den koloniale praksis, der er blevet påtvunget under dække af betegnelsen "frihandel". Men på trods af disse positive temaer, og det mod han har vist i hans igangværende kamp mod de britisk-styrede korrupte embedsmænd fra Bush-Obama-Clinton-netværket af efterretningsfolk, der kører Russiagate mod ham, er de neo-konservative og neo-liberale endnu ikke blevet besejret, og de kan fortsætte med at udøve en betydningsfuld negativ indflydelse på USA's og NATO's politik.

Det er derfor nødvendigt at optrappe kampen for at få ophavsmændene til regimeskifte-kupforsøget imod Trump stillet for retten. Trumps ordre om at frigive hemmeligt stemplede dokumenter relateret til de systematisk ulovlige handlinger af højtstående embedsmænd i justitsministeriet/FBI, i kombination med Kongressens høringer vedrørende mødet (eller møderne) i maj 2017, hvorunder stedfortrædende statsadvokat Rosenstein –

ifølge tidligere fungerende direktør for FBI Andrew McCabe – drøftede en plan om at fjerne Trump ved hjælp af “den 25. forfatningsændring”, vil give flere beviser, der kan bruges til at lukke ned for kuppet. Det kommende midtvejsvalg skal tages som et udgangspunkt for mobilisering mod kuppet, og for at vise at amerikanerne er klar til at deltage i det nye paradigme.

Hjælp os med at opbygge et publikum til denne torsdags webcast. Hver uge tilbyder Helga et overbevisende billede af de seneste udviklinger, og giver klare marchordrer om, hvordan borgerne kan gribe ind for at knuse kuppet og bringe USA og Europa ind i det nye paradigme. Vi må ikke gå glip af denne mulighed. (HCS)

schillerinstitute.com

NYHEDSORIENTERING SEPTEMBER- OKTOBER 2018:

Et nyt paradigme for udvikling//

Opdel Danske Bank

Indeholder: “Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden”, Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York: “Hen imod en fire-magt-aftale for et ‘Nyt Paradigme’ for udvikling” den 13. september, 2018.

Opdel Danske Bank: "Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street og 'City of London'" af Tom Gillesberg.

Download (PDF, Unknown)

Det miskrediterede "Russiagate"-kupforsøg må slås ned for menneskehedens skyld

Sept. 27 (EIRNS) – I den internationale webcast i dag på Schiller Instituttets ugentlige "Nyt Paradigme", præsenterede Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, et dramatisk og optimistisk perspektiv på hvad verdensborgere kan opnå, hvis de mobiliserer deres medborgere til handling, ved at gennemgå præsident Donald Trumps tale i FN.

Helga LaRouche sagde, at præsident Trump understregede disse fire punkter i FN i dag, hvilket de vestlige medier undlod at bringe:

- 1) Alle nationer har ret til at træffe suveræne beslutninger om økonomisk politik. Han angreb frihandelsinstitutionernes fejlslagning, WTO's fiasko, Den Internationale Straffedomstol og FN's Menneskerettighedsråd, som Schiller-instituttet har kritiseret.
- 2) Andre kulturer er vigtige for deres bidrag til menneskehedens fremskridt.
- 3) Et nyt tiltag af patriotisme er på vej.
- 4) Globale "frihandels"-institutioner har fejlet.

De ledere, som præsident Trump valgte at holde møder med "i kulissen", fortæller den virkelige historie. Trump mødtes med den sydkoreanske præsident Moon Jae-in for at diskutere Nordkoreas potentiale til at følge, hvad fru LaRouche havde kaldt "Singapore-modellen" efter deres skelsættende topmøde den 12. juni i Singapore, hvilket viser, at hurtigt fremskridt ikke bare er muligt, men også undergår aktiv diskussion. Præsident Trump henviste til den sydkoreanske præsident Moon som "mere end en ven." Den russiske premierminister Lavrov roste præsident Trumps succes i Nordkorea og lovede Ruslands hjælp. Efter præsident Trumps møde med Moon Jae-in blev det oplyst, at præsident Trump og den nordkoreanske formand Kim Jong-un vil mødes snart. Alt dette blev ignoreret af medierne, ligesom præsident Trumps sidelinje-topmøde med den japanske premierminister Shinzo Abe og det voksende håb om en fredstraktat mellem Japan og Rusland inden årets udgang, der ville igangsætte en ny platform for økonomisk vækst.

Præsident Trump mødtes med premierminister Benjamin Netanyahu fra Israel og sagde, at han ville støtte enten en "en-stats-løsning eller en "to-stats-løsning" – hvilken som helst Palæstina og Israel ville blive enige om.

På præsident Trumps møde med den nye italienske premierminister Giuseppe Conte diskuterede de ikke kun Libyen, hele Middelhavspolitikken, men ifølge nogle italienske presserapporter blev det også diskuteret, at Italien kunne spille en mæglingsrolle mellem USA og Iran. Helga LaRouche understregede, hvor ekstremt vigtigt dette er, fordi Italien er den eneste europæiske nation, der har vedtaget en samarbejdspolitik med Trumps Forenede Stater, og Italiens nye regering har taget initiativet for at vise vejen i sin egen udvikling af fremragende relationer med Kina.

Præsident Trumps understregning af ikke at påtvinge andre nationer amerikanske værdier er afgørende.

Kinas udenrigsminister og statsrådsmedlem Wang Yi mødtes med

amerikanske virksomhedsledere, hvor han gentog nødvendigheden af at reetablere et positivt forhold mellem USA og Kina. Han reagerede kraftigt og hurtigt på Trumps beskyldning om, at kineserne havde blandet sig i midtvejsvalget, der tilsyneladende henviser til en indbetaling fra et kinesisk selskab, der blev omtalt i Des Moines Register den 23. september, med henvisning til told.

Helga LaRouche gjorde opmærksom på en advarsel i China Daily om faren for, at sådanne beskyldninger ville bevæge sig ud over handel og ødelægge den gensidige tillid mellem Amerika og Kina. Det er godt, at præsident Trump talte om suverænitet, sagde Helga LaRouche, men suverænitet er for alle, ikke kun USA. Hun henviste til, at Global Times havde en leder, der citerede principperne om den Westfalske Fred, som afsluttede Trediveårskrigen (1618-1648) med en traktat, der præciserer, at ethvert land er suverænt og ligestillet, og skal "arbejde til gavn for hverandre."

Fru LaRouche påpegede ligeledes præsident Trumps fejlagtige overbevisning om den økonomiske succes som hans akilleshæl, mens selv nogle i USA peger på et potentielt sammenbrud allerede før midtvejsvalget, der henviser til væksten i alle former for gæld siden sammenbruddet i 2008: stats-, forbruger-, studie- og virksomhedsgæld. Helga LaRouche mindede det verdensomspændende publikum om, at Lyndon LaRouche har udtalt, at årsagen til at USA gik forkert skyldes ændringen væk fra 1960'ernes paradigme, der er indbegrebet i de "Fire Love", og understregede, at USA må reindustrialisere ved at fremme de mest moderne teknologier så som fusionsenergi.

Helga LaRouche bemærkede, at britiske efterretningsoperationer, ledet af deres topekspert, "Five Eyes"-stjerner såsom britisk prof. Stefan Halper og den australske diplomat Alexander Downer, begge involveret i at mistænkeliggøre Trumps kampagnemedarbejder, George Papadopoulos, er nu blevet afsløret for at stå bag "Russiagate". Nu er den ulykkelige amerikanske viceadvokat,

Rod Rosenstein, blevet afsløret for at have deltaget i et møde i marts 2017 med FBI og Justitsministeriet, hvor man diskuterede om at bruge den 25. ændring af den amerikanske forfatning for at bevise Trumps mentale inkompetence til at fungere som præsident, og hvor anvendelsen af overvågning for at kompromittere præsidenten blev diskuteret. Men hvis Rosenstein deltog i et sådant møde, afslørede han det ikke, men hyrede i stedet den berygtede Robert Mueller for at undersøge Trump. Alt omkring dette møde i 2017 burde offentliggøres, og præsidenten burde frigive dokumenterne – lægge dem frem! Som den amerikansk klummeskriver Patrick Buchanan skrev: "Den amerikanske republiks integritet er vigtigere end briternes indvendinger mod at frigive de hemmelige dokumenter.

Helga LaRouche konkluderede: "Jeg opfordrer Jer alle til ikke at sidde på sidelinjen ... fordi dette er tiden, hvor der bliver skabt historie: Trump udretter yderst vigtige ting, og hvis han ikke er korrekt i alle spørgsmål, så er det ikke pointen – hvornår har en præsident nogensinde angrebet det Britiske Imperiums institutioner? ... Vi bør virkelig forstå, at midtvejsvalget er vigtigt i forhold til krig og fred, ... [hvilket] er yderst vigtigt. Hjælp os med at rejse den økonomiske diskussion om fysisk videnskab, som den blev udviklet af Lyndon LaRouche; behovet for straks at have en ny Bretton Woods-konference mellem de vigtigste magter – USA, Rusland, Kina og Indien – er af største vigtighed. Dette er fokuset på vores mobilisering ... hvor vi cirkulerer vores underskriftsindsamling.

Møde i Sotji om sikkerhed i Syrien

Efter et møde i Sotji om sikkerhed i Syrien meddelte Ruslands præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan, at der ikke vil komme et almindeligt overgreb mod Idlib i øjeblikket mod terroristerne, men der vil være et samarbejde mellem den syriske regering, Rusland og Tyrkiet for at isolere jihadierne dér, samtidig med at man beskytter civilbefolkningen så meget som muligt. Dette er et betydeligt slag mod den britisk ledede mobilisering for krig i Syrien.

Krigspartiet har hævdet, at ethvert syrisk regeringsovergreb mod Idlib-terrorister – som er medlemmer af al-Qaida og dets forlægninger – ville være grundlag for USA, Storbritannien og Frankrig til at rette angreb mod Syrien, hvilket muligvis kunne udløse en fuldstændig krig. Putin har således overlistet krigshøgene. Selvom de ikke er jaget på flugt, har han afsløret dem. Hvad der ikke er afklaret på denne front er imidlertid, om det kan lykkes de britiske styrker at foretage et gasangreb under falsk flag på civile i Syrien og placere skylden hos Assad-regeringen, og fremskynde militær gengældelse. Et sådant angreb har været i forberedelse i flere uger, og forberedelserne til det er blevet observeret og dokumenteret af den russiske regering i advarsler til det internationale samfund.

POLITISK ORIENTERING den 20.

september 2018: Stormagtskonfrontation i Syrien afværget og den britiske hånd bag kupforsøg imod Trump afsløres// Opdel Danske Bank og alle andre

Video:

Lyd: 1. del:

Lyd: 2. del:

Mere om Putins planer ved 'Eastern Economic Forum'

Putins tale på det Østlige økonomiske Forum i Vladivostok, som endte i dag, rejser nogle interessante spørgsmål. Forummet blev afholdt på Russky-øen, som i 2010 havde en befolkning på kun 5.360 mennesker. Russky-øen er hjemsted for Det Fjernøstlige Forbundsuniversitet og det sydlige spændvidde af Russky-broen, verdens længste kabelbrudte bro, der forbinder øen med fastlandsdelen af Vladivostok. Det er klart, at

præsident Putin har til hensigt at gentage en version af hvad han i 2014 gjorde med byen Sotji ved Sortehavet, nær den anden ende af Rusland vældige udstrækning. Dengang blev russerne chokerede over, at det havde kostet 50 milliarder dollars at være vært for OL, men Putin sagde, at det i sidste ende ville gavne Sotji og Rusland, og det har det gjort – hvilket selv Washington Post har indrømmet. Investeringerne har muliggjort Sotji at blive et helårs opholdssted, snarere end blot et sommer-badested. Der var seks og en halv millioner besøgende i 2017.

Putin har til hensigt at udnytte det Østlige økonomiske Forum til at gøre Vladivostok, og især Russky-øen, til et stort center for videnskab og teknologi for hele Nordøstasien. (Nordøstasiatisk samarbejde og med-udvikling var et stærkt tema for kinesiske, syd- og nordkoreanske samt japanske repræsentanter i Vladivostok.)

Putin sagde: “Vi mødes her på Russky-øen ved Det Fjernøstlige Forbundsuniversitet, hvor vi har til hensigt at starte et uddannelses- og forskningscenter i verdensklasse og udvikle det yderligere. Dette omfatter selvfølgelig opførelsen af en teknologipark og en 'mega-videnskabelig' forskningsfacilitet, der vil muliggøre løsning af helt nye grundlæggende videnskabelige og anvendte videnskabelige opgaver indenfor lægemidler, materialevidenskab og andre sfærer.”

“Jeg mener, at vores store virksomheder og virksomheder, der er involveret i fjernøstlige projekter, som Rosneft, Gazprom, Rosatom og Roscosmos, luftfarts-industrielle virksomheder og andre, bør bygge deres tekniske faciliteter, forskning og udviklingscentre på Russky-øen. Regeringen og den øverste ledelse af disse virksomheder bør betragte dette som en direkte instruktion.”

Mere bredt sagde Putin, at Ruslands 'fjernøsten',

som førhen har været tilbagestående, nu har fået en "ny rolle" som "lokomotiv for den nationale økonomi, innovationer og kultur," og som "vil fortsætte med at udvide sig i de kommende år. "Forbedringer i livskvaliteten vil muliggøre, at en region med faldende befolkningstal, kan stabilisere sig og begynde at vokse.